

Giới thiệu 10 Tuổi Và 17 Tuổi

Truyện 10 Tuổi Và 17 Tuổi, chuyện nói về hai chàng trai từ nhỏ đã chơi rất thân với nhau ngay cả hai gia đình cũng vậy. Nhưng tính cách của hai người dần dần lớn lên đã thay đổi, chuyển biến rất lạ.

Từ nhỏ hai người đã gắn kết với nhau chẳng khác gì hai anh em ruột hết nên tình cảm giữa họ rất tốt, rồi dần đến cách suy nghĩ về giới tính trong họ cũng giống nhau. Không biết từ lúc nào cái cảm giác khi đứng gần một cô gái anh không hề có phản ứng gì gọi là nam nhân hết.

Tình cảm giữa họ bắt đầu dần được ngộ nhận là gia đình hai bên cũng biết, nhưng họ không thể ngờ rằng khi họ biết được chuyện này thì tình cảm hai người đã không thể tách rời được.

Bạn đang đọc truyện *10 Tuổi Và 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Trong nhà họ Doãn.

“Đến đây, Tiểu Kiệt ngoan, gọi Húc ca ca.” Lam Vận cầm lấy tay của một đứa bé trai, đem cậu đến trước mặt Doãn Húc. Lâm Vận ước chừng ba mươi tuổi, lớn lên rất xinh đẹp, cũng rất có khí chất. Người cũng như tên, là một phụ nữ rất sâu sắc. (Vận có nghĩa là thú vị, sâu sắc)

“...Chào Húc ca ca...” Tiểu Kiệt đem đầu cúi thấp, dáng vẻ đầy xấu hổ.

“Ha ha, thằng bé là đang xấu hổ. Tiểu Kiệt ngoan, ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm mặt đất như vậy là không lễ phép.” Lam Vận cười cười, nói với Tiểu Kiệt.

Chần chờ một hồi, Tiểu Kiệt ngẩng đầu lên. Đôi mắt to giống như mắt búp bê, cái mũi tinh xảo, đôi môi hồng nhuận, khuôn mặt ngây thơ trắng hồng, thật sự là rất đáng yêu. Mà lúc này cậu chớp chớp đôi mắt trong như nước của mình, đáng đáp nhìn Doãn Húc lại càng đáng yêu hơn.

Vật nhỏ đáng yêu này hẳn là sẽ không nghịch ngợm đi, Doãn Húc nghĩ thầm.

“Thật sự làm phiền con cháu cổ thằng bé hộ đi.” Lam Vận cười dịu dàng.

“A, sẽ không, sẽ không, dù sao ở nhà ta cũng không có gì để làm.” Nhận thấy cái nhìn uy hiếp từ cha, Doãn Húc chỉ còn có thể nói như vậy.

“Tốt, tiểu tử này ngày nghỉ chỉ biết ra ngoài chơi bời, để hấn chăm sóc Tiểu Kiệt, hấn sẽ không dám ra ngoài lãn lộn, nhất cử lưỡng tiện (một việc tiện đôi đường).” Doãn Tường nói xong, nhãn thần Doãn Húc như muốn giết người nhìn lại y.

Doãn Tường làm như không phát hiện ra, ngược lại còn thân thiết vỗ vỗ đầu Tiểu Kiệt nói: “Tiểu Kiệt, từ hôm nay trở đi con sẽ sống ở đây, ba ba cùng ma ma con trong thời gian không ở đây, Húc ca ca sẽ là người chăm sóc cho con.”

“Dạ...” Tiểu Kiệt gật đầu. Đảo mắt nhìn về phía Lam Vận, thấy nàng đang mỉm cười cùng mình, Tiểu Kiệt hạ quyết tâm hô lên một tiếng: “Ba ba...”

Doãn Tường ngẩn người, lập tức vui mừng ôm lấy Tiểu Kiệt, hôn lên khuôn mặt cậu, hài lòng nói: “Tiểu Kiệt thật ngoan!”

Lam Vận cũng rất hài lòng mỉm cười. Doãn Húc xem bộ dáng hài lòng của bọn họ, thờ dãi, đương nhiên cũng không phải bởi vì hấn không vui, mà là nghĩ đến niềm vui sướng của bọn họ được xây dựng trên niềm vui sướng nghĩ hèn của hấn a!

Buổi sáng ngày thứ hai.

“Ba ba ma ma đi làm, Tiểu Kiệt ở nhà nhớ nghe lời ca ca nói!” Lam Vận trước khi đi căn dặn.

“Dạ!” Tiểu Kiệt ngoan ngoãn gật gật đầu.

“Húc, con chăm sóc Tiểu Kiệt cho thật tốt, hai ngày này thằng bé bị cảm, con đừng quên cho nó uống thuốc, còn có để cho Tiểu Kiệt ngủ nhiều chút...”

Doãn Tường còn chưa có dặn xong, Doãn Húc không đủ kiên nhẫn mở miệng nói: “Được rồi! Được rồi! Ngày hôm qua cha đã nói không dưới trăm lần, con hiện tại còn có thể thuộc lâu lâu.” Trời ạ, buông tha hấn đi, hai câu nói này từ hôm qua tới giờ hấn đã nghe đi nghe lại trăm lần rồi, hấn hiện tại mới biết cha mình thì ra lại là loại người dông dài như thế.

“Được rồi, anh đừng có lải nhải nữa, Húc nhất định sẽ chiều cổ tốt Tiểu Kiệt mà.” Lam Vận đứng lúc ngăn cản Doãn Tường đang định repeat.

Nghé Lam Vận nói vậy, Doãn Tường cũng chỉ còn cách ngừng nói.

“Được rồi! Tiểu Kiệt, ba ba ma ma đi làm đây.” Doãn Tường cười nói lời từ biệt với Tiểu Kiệt.

“Ba ba hẹn gặp lại, ma ma hẹn gặp lại.” Tiểu Kiệt đối với bọn họ vẫy tay chào.

Sau khi Doãn Tường cùng Lam Vận đi rồi, Tiểu Kiệt vẫn còn lưu luyến nhìn ra cửa. Doãn Húc thấy vậy, tiến lên vỗ đầu cậu, ôn nhu nói “Được rồi, tới giờ uống thuốc rồi.”

“A...” Tiểu Kiệt lúc này mới chịu rời khỏi cửa, trở lại phòng khách, ngồi lên sô pha.

Doãn Húc cầm lấy viên thuốc đặt vào tay Tiểu Kiệt, rồi đưa chén nước cho cậu.

Tiểu Kiệt nhìn thuốc trong tay, nhũn mảy. Qua một hồi lâu, cậu chính là không chịu uống, chỉ là ngẩng đầu lên nhìn Doãn Húc, rồi lại nhìn nhìn thuốc trong tay.

Ai... Hắn biết không có đứa bé nào là chịu ngoan ngoãn uống thuốc cả. “Tiểu Kiệt ngoan, uống thuốc mới có thể hết bệnh.” Doãn Húc ôn nhu dỗ nói. Vì chiếc xe thể thao mơ ước bấy lâu, hắn chỉ có thể khuyên nhủ.

“Thế nhưng...” Tiểu Kiệt chính là vẫn không chịu.

Nhẹ nhàng không được, xem ra chỉ có thể mạnh bạo thôi. “Em không uống anh sẽ nói cho ma ma em rằng em không ngoan!” Doãn Húc thấp giọng trách nặng. Mấy đứa bé là sợ điều này nhất, như vậy cậu hắn sẽ chịu uống thuốc đi.

Cho tới bây giờ chưa từng nghe qua những lời như vậy, Tiểu Kiệt sau khi nghe xong sự “uy hiếp” của Doãn Húc, hiển nhiên là bị hù dọa, con mắt lập tức biến thành đỏ, nước mắt cứ như vậy mà rớt xuống.

Doãn Húc phút chốc ngốc lảng. Nhìn Tiểu Kiệt trước mắt từng giọt từng giọt rớt xuống, vào tai hắn là những âm thanh nức nở, chưa từng gặp qua tình huống này, Doãn Húc tay chân luống cuống đứng lên.

“Em... Em... Em đừng khóc a.” Doãn Húc ngốc dở đành.

Ai biết A Kiệt khóc càng thương tâm hơn, thân thể nho nhỏ cuộn vào một góc của sô pha. Nhìn bộ dáng ủy khuất của cậu, Doãn Húc nói không ra cái cảm giác tội lỗi của mình.

“Ngao, Tiểu Kiệt không khóc.” Doãn Húc thân thủ vỗ lưng Tiểu Kiệt, “Là anh không tốt, không nên mắng.” Hắn nhận sai là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *10 Tuổi Và 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Doãn Húc thở dài, ai, đứa bé này nhất định là khắc tinh của hắn! Hắn đường đường nam tử hán không sợ trời không sợ đất, hiện tại lại thua dưới nước mắt của một đứa bé mười tuổi!

Thuốc trong tay Tiểu Kiệt từ lâu đã chẳng còn thấy tung tích, Doãn Húc chỉ có thể lấy một viên khác, phân làm hai đặt vào tay Tiểu Kiệt.

Tiểu Kiệt sau khi uống thuốc xong liền chui vào nằm trong lòng Doãn Húc. Bởi vì vừa rồi khóc quá mệt, Tiểu Kiệt rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp.

Nhìn khuôn mặt dễ thương của cậu, Doãn Húc cũng không đành lòng đánh thức cậu dậy. Thân thể nho nhỏ ôm thật thoải mái, đây là suy nghĩ duy nhất trong lúc này của Doãn Húc. Tiếng hít thở nương theo tiếng tim đập đều đều khiến cho Doãn Húc cảm thấy buồn ngủ, vốn định chỉ trông cho Tiểu Kiệt ngủ hẳn lại thành ra ngủ quên mất.

Cứ như vậy, Doãn Húc ôm Tiểu Kiệt ngủ thẳng tới buổi trưa.

“Ưm...” Tiểu Kiệt nằm trong lòng Doãn Húc ngấm một tiếng, chậm rãi mở mắt nhìn bốn phía, cảm thấy hình như bản thân không có nằm ở trên giường. Đầu vừa quay lại liền nhìn thấy Húc ca ca đang ngủ say.

Hửm? Cậu sao lại cùng Húc ca ca ngủ vậy? Cậu nghi hoặc ngơ ngác nhìn Doãn Húc.

Mà Doãn Húc lúc này cũng vừa tỉnh lại, mở mắt ra liền nhìn thấy vật nhỏ trong lòng chính là đang chăm chăm nhìn mình.

A? Hắn cũng ngủ sao? Ai, nhất định là do cha hôm qua làm phiền nên ngủ không được.

“Muốn ngủ tiếp không?” Doãn Húc sờ sờ đầu cậu.

Tiểu Kiệt lác đầu, cả người tiến lại gần Doãn Húc, tìm một vị trí thật thoải mái rồi nằm xuống.

“Thật sự là không muốn ngủ tiếp?” Vật nhỏ này thật thú vị, vừa nói không muốn ngủ, một bên lại nằm xuống bên cạnh hắn.

“Thế nhưng, nằm trong lòng Húc ca ca rất là thoải mái!” Tiểu Kiệt ngọt ngào mỉm cười trả lời.

Tôi van cậu! Coi hắn là gối ôm hay sao? Thế nhưng Doãn Húc cũng không dám nói ra, nếu làm cho cậu khóc lần nữa, hắn thật sự sẽ bị lão ba giết chết.

“Có phải thấy lạnh không? Anh đi điều chỉnh lại điều hòa.”

“Ừm...” Tiểu Kiệt đáp. Cậu đang bị bệnh, một chút lạnh cũng không thể chịu nổi.

Thế là, Doãn Húc đem Tiểu Kiệt đang bám ở trên người mình xuống, rồi đứng dậy đi lấy cái điều khiển từ xa. Chờ hắn điều chỉnh xong, lại nhớ tới cậu đang ngồi ở trên sofa.

Doãn Húc nhìn một chút, đã mười hai giờ.

“Đến giờ ăn trưa rồi, muốn ăn cái gì?”

“Ừm... Muốn ăn đùi gà rán.”

“Được!” Doãn Húc lập tức gọi điện đặt đồ ăn nhanh bên ngoài. Không lâu sau, bữa trưa đã được mang tới.

Ăn được một lát, Tiểu Kiệt ngừng lại.

“Không thể ăn sao?” Doãn Húc hỏi.

Tiểu Kiệt lác đầu. “Ăn ngon lắm! Chỉ là ăn không vô.” Cậu ăn lúc nào cũng rất ít.

“Không được, Tiểu Kiệt bởi vì không chịu ăn gì nên mới dễ sinh bệnh. Nào, ăn nhiều chút.” Doãn Húc cầm lấy cái đùi gà, đưa tới trước mặt Tiểu Kiệt.

Tiểu Kiệt thấy Doãn Húc kiên trì như vậy, không thể làm gì khác hơn là đem đùi gà ăn hết. Cậu từ trước tới giờ chưa có ăn no như vậy.

“Tiểu Kiệt thật ngoan!” Doãn Húc khích lệ vỗ đầu cậu.

Nghe được khích lệ, Tiểu Kiệt bộ dáng vô cùng cao hứng, kích động chạy tới trước mặt Doãn Húc, hắn cho là cậu có điều muốn nói liền ngồi chồm hổm xuống.

Hắn trăm triệu lần không ngờ được là Tiểu Kiệt kiễng chân lên, nâng mặt hắn lên hơn một cái! Đôi môi nho nhỏ mà mềm mại ở trên mặt hắn phát ra thanh âm “Chụt”.

Doãn Húc giật mình lấy tay sờ sờ gương mặt, một loại cả giác rung động không hiểu được từ đáy lòng lan rộng ra, khuếch tán...

“Vì sao lại hôn anh?” Doãn Húc ngạc nhiên nhìn Tiểu Kiệt.

“Vì mỗi lần ma ma nói Tiểu Kiệt ngoan, Tiểu Kiệt sẽ làm vậy với ma ma.” Tiểu Kiệt khờ dại cười.

Nhìn dáng cười ngây thơ của Tiểu Kiệt, Doãn Húc cảm thấy một cỗ nhiệt lưu trong ngực bắt đầu khởi động. Không thể nào... Hắn dù sao cũng đã là một học sinh cao trung (cấp ba) a! Sao lại có thể đối với một đứa bé mới có mười tuổi mà đã...

Tiểu Kiệt thấy Doãn Húc trầm tư, hơn nữa dáng vẻ lại rất nghiêm túc, cho rằng hắn không thích cậu hôn. Cậu ủy khuất đỏ đỏ miệng, nước mắt rất nhanh đầy trong hốc mắt.

Nước mắt của Tiểu Kiệt ngay lập tức làm cho Doãn Húc hoàn hồn. “Xảy ra chuyện gì?” Doãn Húc khẩn trương hỏi, lấy tay xoa xoa khuôn mặt khiến người khác phải yêu thương.

“Húc ca ca... Có phải rất ghét Tiểu Kiệt làm như vậy không?” Con mắt Tiểu Kiệt chứa đầy nước, đầm đìa đáng yêu mà nhìn Doãn Húc.

Ghét cậu? Vật nhỏ này ở đâu mà nhìn thấy hắn ghét cậu?

“Tiểu Kiệt sao lại nghĩ như vậy? Ca ca thích Tiểu Kiệt còn không đủ, sao có thể ghét chứ?” Để cậu không rơi nước mắt lần thứ hai, Doãn Húc vội nói.

“Thế nhưng... Vừa rồi đáng vẻ Húc ca ca không vui.”

“Ca ca không phải là mất hứng, chỉ là không nghĩ tới Tiểu Kiệt sẽ làm vậy nên bị dọa chút thôi.” Doãn Húc ôm lấy thân thể nho nhỏ của Tiểu Kiệt.

“Thật không?” Tiếu sát vào trong lòng Doãn Húc, Tiểu Kiệt bán tín bán nghi làm nũng hỏi.

Nhìn hành động dễ thương đó của cậu, Doãn Húc có một loại cảm giác bị đánh bại triệt để. “Đương nhiên là thật. Tiểu Kiệt rất dễ thương mà.”

Nghe thấy thế, Tiểu Kiệt chôn đầu trong lòng Doãn Húc ngẩng lên, hỏi: “Tiểu Kiệt rất dễ thương sao?”

“Đương nhiên, Tiểu Kiệt là đáng yêu nhất!”

Bé con trong lòng lập tức nín khóc mỉm cười, càng chôn chặt mình trong lồng ngực ấm áp của hấn hơn.

Lại là loại cảm giác này! Hấn ngày hôm nay làm sao vậy? Vì sao chuyện gì cũng nằm ngoài khả năng khống chế như vậy?

Doãn Húc cúi đầu nhìn Tiểu Kiệt ở trong lòng, một cảm giác hạnh phúc khó tả tràn ngập trong lòng.

Là bởi vì vật nhỏ sao?

Buổi tối.

“Tiểu Kiệt, ba ba ma ma đã về!” Theo sau tiếng cửa mở là thanh âm ôn hòa của Lam Vận.

“Ma ma!” Đang ngồi trên sofa xem hoạt hình cùng Doãn Húc, vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc, Tiểu Kiệt lập tức chạy về phía cửa nhào vào cái ôm ấm áp của ma ma.

Lam Vận ôm lấy con trai, hôn lên khuôn mặt béo mập của cậu, hỏi: “Ngày hôm nay ở nhà có nghe lời không?”

“Có...” Tiểu Kiệt có điểm chột dạ cúi đầu.

“Vậy sao? Ma ma đi hỏi ca ca.” Con trai của nàng thật đáng yêu, cái gì cũng viết hết lên mặt.

Tiểu Kiệt lập tức quay đầu, dùng ánh mắt nấn nỉ nhìn Doãn Húc. Mong sao Húc ca ca sẽ không nói ra chuyện cậu khóc nhè cho ma ma nghe.

Nhìn thấy Tiểu Kiệt đang lo lắng, Doãn Húc cười cười: “Tiểu Kiệt hôm nay thật sự rất ngoan.”

Nghe hấn nói như thế, Tiểu Kiệt thở phào nhẹ nhõm.

Ha ha! Xem ra bọn họ ở chung không tệ! Lam Vận thầm nghĩ.

“A! Được rồi! Di quên nói Tiểu Kiệt uống thuốc...”

“Yên tâm đi di Vận, con chia làm hai nửa cho Tiểu Kiệt uống rồi...”

“Ồ!” Lam Vận lập tức cười đối Duân Tường nói: “Húc thật là đứa trẻ tốt, chăm sóc thật cẩn thận tí mỉ.”

“Ha ha, ngày hôm nay anh mới biết được.” Doãn Tường sang sảng cười.

“Tiểu Kiệt, nếu không mau xem, phim hoạt hình sẽ chiếu hết.” Doãn Húc nhắc nhở.

Tiểu Kiệt vừa nghe, lập tức giẫy ra khỏi cái ôm của Lam Vận, chạy về phía Doãn Húc. Doãn Húc đem cậu ngồi lên đùi mình, cùng cậu ngồi xem.

Nhìn bọn họ một lớn một nhỏ, Lam Vận cuối cùng cũng yên tâm: “Xem ra hai đứa rất hợp.”

“Đúng vậy!” Doãn Tường tới gần Lam Vận, đem nàng ôm vào lòng.

Bọn họ nói không sai, Doãn Húc cùng Tiểu Kiệt xác thực rất hợp. Hơn nữa còn không chỉ đơn giản như thế...

Hết chương 1.

Bạn đang đọc truyện *10 Tuổi Và 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

“Húc, tỉnh tỉnh.” Doãn Tường ngồi ở bên giường, nỗ lực đánh thức Doãn Húc đang ngủ say.

“...Xảy ra chuyện gì?” Doãn Húc bị đánh thức dụi dụi mắt, nhìn thấy lão ba đang ngồi bên giường.

“Công ty gọi điện muốn cha cùng Vận đi công tác, hơn nữa thời gian lại rất gấp.”

“Bao giờ đi?”

“Sáng sớm mai phải lên máy bay. Nhưng trước khi đi sẽ về công ty một chuyến. Hành lý đã thu xếp xong, cha và Vận hiện tại phải đi.” Doãn Tường nói rất khẩn trương.

“Gấp vậy sao? Đã nói với Tiểu Kiệt chưa?”

“Đã muộn rồi, không nên đánh thức thằng bé.” Lúc này, Lam Vận đi đến, “Nó mà biết sẽ khóc, sau đó sẽ không ngủ. Để mai hẵng nói với nó.” Trong giọng nói của Lam Vận tiết lộ rõ ràng sự không muốn.

“Ừ, con chăm sóc thằng bé cho tốt. Cha cùng Vận lần này đi công tác cuối tuần mới có khả năng trở về, con chăm sóc thằng bé tốt đấy. Đây là tiền mặt và thẻ tín dụng” Doãn Tường đem tiền mặt cùng thẻ tín dụng giao cho Doãn Húc.

“Được rồi, chúng ta đi, Tiểu Kiệt làm phiền con.” Lam Vận nhìn Doãn Húc cười cười.

“Di Vận, di yên tâm đi, con sẽ chiều cổ thằng bé.” Doãn Húc cũng cười cười với Lam Vận.

“Tạm biệt.” Nói lời từ biệt xong, Doãn Tường cùng Lam Vận xách hành lý, đi ra khỏi gian phòng.

Nhìn bọn họ rời đi rồi, Doãn Húc quay về trên giường, nhất thời đắm chìm.

Vật nhỏ kia nếu như biết di Vận cùng ba ba hai người cuối tuần sau mới vừa về, khẳng định sẽ rất thương tâm! Nghĩ đến bộ dáng Tiểu Kiệt khóc, tâm Doãn Húc không khỏi hơi thất lại một chút.

Ngày mai sẽ đổ dành cậu! Nghĩ tới đây, Doãn Húc nhắm hai mắt lại...

Buổi sáng dương quang ấm áp xuyên thấu qua rèm cửa sổ bán trong suốt, nhẹ nhàng mà rơi tại trên chiếc giường lớn màu xanh biển. Toàn bộ sắc điệu của gian phòng lấy màu lam làm chính, có thể thấy được chủ nhân gian phòng đối với sắc lam rất thiên vị.

Doãn Húc nằm ở trên giường, trong phòng chỉ có hân cùng tiếng hít thở đều đặn.

Bỗng nhiên, có thanh âm cửa chuyển động. Cửa mở, xuất hiện một bóng dáng người nho nhỏ đi vào.

Doãn Húc ngủ rất trầm, cũng không có bị âm thanh này làm kinh động.

Húc ca ca sao vẫn còn đang ngủ? Tiểu Kiệt đi tới bên giường, nhìn Doãn Húc đang nằm trên giường.

“Húc ca ca...” Tiểu Kiệt nhẹ nhàng gọi.

Doãn Húc không có phản ứng, vẫn đang ngủ say.

“Húc ca ca...” Tiểu Kiệt gọi lần nữa.

Doãn Húc chính là không có phản ứng.

Thấy loại này phương pháp vô hiệu, Tiểu Kiệt bò lên trên giường. Cậu leo lên người Doãn Húc, muốn lại kêu lần nữa.

Đúng lúc này, Doãn Húc cảm giác được ngực bị áp lực mà tỉnh. Hân chậm rãi mở mắt, thấy Tiểu Kiệt vẫn còn đang mặc áo ngủ nhìn giống như con gấu koala đang ở trên người hân.

Doãn Húc thân thủ sờ sờ mặt cậu: “Xảy ra chuyện gì?”

“Ba ba ma ma không thấy!” Tiểu Kiệt khẩn trương nói. Cậu ngày hôm nay sáng sớm vừa tỉnh lai, như mọi ngày chuẩn bị đến phòng ba ba ma ma cùng bọn họ chào buổi sáng. Thế nhưng trong phòng một người cũng không có.

“Ha ha.” Doãn Húc cười cười, “Ba ba ma ma phải đi đi công tác, hai người họ cuối tuần sẽ trở về.”

“Ủm!” Tiểu Kiệt buồn bã cúi đầu, cái miệng nhỏ nhắn hơi run run, không phải nói bộ dáng chọc người không biết bao nhiêu triu mến.

Sờ sờ đầu của cậu, Doãn Húc thoải mái nói: “Tiểu Kiệt không cần buồn, còn có anh cùng em. Cả tuần này, anh mang em ra bên ngoài chơi có được hay không?”

“Được...” Thanh âm cố nén mức nờ mà có chút bất ổn.

“Ngoan!” Doãn Húc đề xuống thân thể nhỏ nhỏ của cậu, nhượng cậu cả người ép chặt trong lòng hắn.”Tiểu Kiệt muốn đi đâu chơi?”

“Chơi trò chơi, vườn bách thú... Còn muốn đi bơi!” Được ra ngoài chơi cảm xúc buồn bã của Tiểu Kiệt tiêu thất hơn phân nửa.

“Được! Chỉ cần Tiểu Kiệt làm xong bài tập, anh sẽ đưa em đi chơi.” Coi bộ hắn rất xứng với chức danh anh trai này!

“Húc ca ca là hay nhất!” Vừa nói, cậu một bên ngay trên mặt Doãn Húc hôn một cái.

Tuy rằng trước từng có một lần kinh nghiệm, nhưng chưa hoàn toàn miễn dịch nên Doãn Húc tránh không được nhiệt độ trong ngực chấn động dữ.

Nhìn Tiểu Kiệt cười đến phi thường dễ thương, Doãn Húc bắt đầu có điểm cảm tạ Doãn Tường đối chính mình “hãm hại”.

Cứ như vậy, Huân Húc cùng Tiểu Kiệt bắt đầu cuộc sống ở chung.

“Húc ca ca, chúng ta ngày mai sẽ tới nơi nào chơi?” Tiểu Kiệt hưng phấn hỏi. Hai mắt ngập nước nhìn chăm chăm Doãn Húc ngồi ở trên sofa, trong nháy mắt hiện lên quang mang vạn phần chờ mong.

“Vườn bách thú.”

“Tuyệt! Đi vườn bách thú chơi! Có thể nhìn thấy gấu mèo mập mạp, chim công xinh đẹp, hươu cao cổ cao cao...” Nhìn dáng vẻ của Tiểu Kiệt cứ như thể cậu đang ở vườn bách thú vậy.

Nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn của cậu, Doãn Húc lắc đầu cười.

Coi cậu thật vui vẻ! Quả nhiên, đối với trẻ con mà nói vườn bách thú có lực hấp dẫn rất lớn.

Tiểu Kiệt bỗng nhiên dường như nghĩ đến gì đó, “đằng, đằng, đằng” chạy về phòng. Một lát sau, lại “đằng, đằng, đằng” chạy trở về.

Chỉ thấy cậu đang ôm một đồng y phục, đứng ở trước mặt Doãn Húc.

“Vây... Tiểu Kiệt ngày mặc bộ quần áo này được không?” Bởi vì vừa chạy quá nhanh, Tiểu Kiệt thở hồng hộc, khuôn mặt cũng nhân kịch liệt vận động mà đỏ bừng.

Nhìn cậu thật kích động! Doãn Húc bất đắc dĩ cười cười, thân thủ đem cậu ôm tới trên đùi.

“Đừng chạy như vậy!” Vừa nói, hắn vừa lấy tay lau mồ hôi trên trán cậu.

“Anh xem! Anh xem! Cái này là trang phục hà mã được không, còn có bộ thỏ trắng nhỏ này nữa?” Cầm lên y phục hình mấy động vật nhỏ dễ thương, Tiểu Kiệt hỏi.

“Ha ha, anh thấy cả hai cái cũng không được.” Doãn Húc theo một đồng y phục lấy ra một cái áo T-shirt ngắn tay màu phấn hồng, bên trên có in hình con heo béo đỏ đỏ, “Chính cái này! Em xem, ở mặt trên có heo con nhìn giống em nha!” Doãn Húc xấu xa trêu chọc.

Nghe vậy, Tiểu Kiệt ngẩng đầu lên, thở phì phì kháng nghị: “Không có! Tiểu Kiệt không có giống heo con!” Trên mặt sắc hồng mới vừa rút đi, lại bị Doãn Húc trêu chọc mà bắt đầu hơi phiếm hồng.

“Ai nói không giống, nhìn mặt của em...” Doãn Húc nheo nheo má Tiểu Kiệt, “Vừa tròn vừa hồng.”

“Còn có cái mũi nhỏ này...” Doãn Húc vươn ngón trỏ điểm lên cái mũi của Tiểu Kiệt, đẩy lên trên, “Ha ha, đúng là mũi heo!”

Tránh thoát khỏi ma chướng của Doãn Húc, Tiểu Kiệt nhu nhu khuôn mặt nhỏ nhắn cùng cái mũi nhỏ bị ngược đãi, tức giận nhìn Doãn Húc: “Hừ!”

“Ế! Ngay cả nói cũng đều giống nha!” Ha ha, trêu cậu thật là thú vị.

“Anh... Anh... Húc ca ca xấu xa!” Tiểu Kiệt quay đầu, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn.

“Đừng vậy, Húc ca ca rất xấu xa! Húc ca ca xấu như vậy, sao có thể đưa Tiểu Kiệt đi vườn bách thú a.” Tuy là thuận miệng nói cho Tiểu Kiệt nghe, nhưng ý uy hiếp, biểu lộ không thể nghi ngờ.

Mà bình thường Tiểu Kiệt ngoan ngoãn ngây thơ như vậy sao có thể là đối thủ của Doãn Húc.

Vừa nghĩ đến không thể đi vườn bách thú, vật nhỏ vừa mới tức giận lập tức xoay người, ôm lấy tay Doãn Húc làm nũng: “Húc ca ca là tuyệt nhất!”

“Ha ha, không phải mới vừa rất xấu xa sao?” Vật nhỏ này trong mắt chỉ có vườn bách thú.

“Được rồi mà! Húc ca ca hiểu rõ nhất Tiểu Kiệt mà.” Tiểu Kiệt liền làm nũng, chui vào trong lòng Doãn Húc.

Không chịu nổi “Thế tiến công nhu tình” (thế tấn công dung tình tình cảm nhẹ nhàng = làm nũng) của Tiểu Kiệt, Doãn Húc chỉ còn cách đầu hàng: “Được rồi, xem người ngoan.”

“Tiểu Kiệt thích Húc ca ca nhất!” Mừng rỡ như điên, cậu vui vẻ đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Được rồi được rồi! Mau trở về phòng đi ngủ sớm một chút! Bằng không, ngày mai sẽ có gấu mèo xem gấu mèo!” Nhìn Tiểu Kiệt dễ thương, Doãn Húc nhìn không được trêu cậu.

“Gấu mèo xem gấu mèo?” Tiểu Kiệt nghi hoặc nhìn Doãn Húc.

“Chính là gấu mèo nhỏ là em xem gấu mèo trong vườn bách thú a!” Doãn Húc thu hồi ý phục bị Tiểu Kiệt làm loạn thất bát tao.

“Em...” Tiểu Kiệt vừa định phản bác đã bị chặn ngang ôm lấy.

“Ng Sloan, không quấy nữa.” Doãn Húc đem Tiểu Kiệt ôm tới trên giường của cậu.

Giúp vật nhỏ ổn thỏa, Doãn Húc giúp cậu chỉnh lại điều hòa.

“Húc ca ca ngủ ngon!” Thanh âm Tiểu Kiệt nhẹ nhàng làm cho nghe xong rất thoải mái.

“Tiểu Kiệt ngủ ngon!”

Tắt đi đèn ở đầu giường, Doãn Húc đứng dậy muốn đi, lại bị vật nhỏ bắt được góc áo.

“Xảy ra chuyện gì?” Doãn Húc quay đầu lại.

“Húc ca ca đã quên hôn Tiểu Kiệt.” Mỗi lần ma ma dỗ cậu ngủ sẽ hôn nhẹ cậu.

Doãn Húc ngẩn người. Không thể nào, thực sự muốn hôn? Nhìn Tiểu Kiệt vẻ mặt chăm chú, Doãn Húc biết nếu như hắn không hôn, cậu là tuyệt không chịu ngủ.

Thế là Doãn Húc thấp người, ở trên trán Tiểu Kiệt hôn một cái. Dừng lại một hồi, Doãn Húc lập tức đứng dậy rồi đi.

May mắn lúc này gian phòng tối! Nếu như để Tiểu Kiệt thấy mặt hắn hồng bạch tuộc, hắn thà đâm đầu vào đất.

“Ngủ ngon...” Ngáp một cái, Tiểu Kiệt nhẹ nhàng nói.

“Ngủ ngon!” Doãn Húc ly khai gian phòng.

Về tới phòng mình, Doãn Húc nằm ở trên giường, trong đầu hiện lên khuôn mặt tươi cười dễ thương của Tiểu Kiệt.

Khóe miệng Doãn Húc bất tự giác như vẽ lên một độ cung.

Cậu, thực sự rất dễ thương...

Bạn đang đọc truyện *10 Tuổi Và 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

“Rời giường nào!” Doãn Húc lấy tay nhẹ nhàng lay Tiểu Kiệt đang ngủ ở trên giường.

“Ừm...” Tiểu Kiệt hơi mở mắt, nhìn Doãn Húc một lúc, sau lại nhắm mắt lại... Vừa mút ngón tay vừa ngủ!

Doãn Húc không khỏi cười khỏ. Ai, khẳng định là vật nhỏ này ngày hôm qua quá hưng phấn, chạy tới chạy lui, mới có thể như vậy.

“Nếu Tiểu Kiệt buồn ngủ, vậy ngày hôm nay vườn bách thú cũng đừng đi nữa!” Cố ý đem ba chữ “Vườn bách thú” nói rất lớn tiếng, làm cho thiên hạ còn đang trong giấc mộng nghe được.

Vừa nghe đến ba chữ “Vườn bách thú”, Tiểu Kiệt lập tức dường như phản xạ có điều kiện mở mắt.

“Vườn bách thú. . . Vườn bách thú. . . Tiểu Kiệt muốn đi vườn bách thú!” Vật nhỏ này cuối cùng cũng hoàn toàn thanh tỉnh rồi.

Doãn Húc ngồi trên giường Tiểu Kiệt, cười nói: “Vậy Tiểu Kiệt phải nhanh rời giường!”

Tiểu Kiệt nhu nhu con mắt, sau đó trèo lên trên đùi Doãn Húc, thom Doãn Húc một cái “Ba”: “Húc ca ca chào buổi sáng!”

Bởi vì Doãn Húc gần được “diễm phúc” nhận “công kích” liên tiếp, hân hưởng không miễn dịch không được. Thế nhưng bệnh trạng tim đập nhanh hơn vẫn chưa từng thay đổi.

“Chào buổi sáng!” Ai, hẳn thật không biết là hẳn là chiếm tiện nghi của Tiểu Kiệt hay là chính Tiểu Kiệt chiếm tiện nghi chính mình đây.

“Tiểu Kiệt đi đánh răng trước đi, sau đó rửa mặt, thay quần áo, rồi chúng ta ăn xong điểm tâm sẽ đi vườn bách thú, có được hay không?” Doãn Húc lấy tay chải lại mái tóc loạn xạ của Tiểu Kiệt, nói. Nhìn xem! Hẳn hiện tại tuyệt đối có thể đi làm nghề bảo mẫu được!

“Dạ!” Tiểu Kiệt cố sức mà gật đầu.

Thế là, Doãn Húc đem Tiểu Kiệt đang ngồi trên đùi mình ôm xuống, xuống nhà chuẩn bị điểm tâm. Ngàn vạn lần không nên hiểu lầm, Doãn Húc không phải đi làm bữa sáng, mà chỉ là đi gọi bên ngoài mà thôi.

“Húc ca ca, em mặc xong đồ rồi.” Một lát sau, Tiểu Kiệt từ trong phòng đi ra.

Chỉ thấy Tiểu Kiệt thực sự mặc cái T-shirt heo con béo màu hồng, bên dưới chính là một cái quần soóc màu phấn hồng. Vốn Tiểu Kiệt đã rất dễ thương, nay mặc vào một bộ “quần áo heo con”, càng “khiến người phạm tội”! Khuôn mặt cậu nhỏ nhắn phấn đỏ đỏ, làm cho người khác nhìn không được muốn cắn một ngụm.

Ai, đem cậu dẫn đi ra ngoài, khẳng định sẽ bị người ta bắt cóc ! Doãn Húc thấy Tiểu Kiệt động lòng người như vậy, bắt đầu lo lắng đứng lên.

Vườn bách thú.

“Húc ca ca, anh xem! Anh xem! Là hươu cao cổ!”

“Oa! Gấu trúc thật dễ thương!”

“Húc ca ca, cái trông là lạ kia là cái gì?”

Từ lúc bước vào vườn bách thú, cũng chỉ thấy bóng dáng Tiểu Kiệt nho nhỏ chạy tới chạy lui, không có dừng lại một lần.

Mà Doãn Húc chỉ có thể đau khổ theo sát sau cậu. Ai, ai kêu chính hẳn đề nghị muốn tới vườn bách thú làm chi!

Nhìn Tiểu Kiệt chạy tới chạy lui mà thở hồng hộc, nhưng cậu vẫn không có ý định dừng lại nghỉ ngơi, Doãn Húc chỉ có thể mạnh mẽ mà ôm lấy cậu.

“Dừng chạy nữa!” Ai, vật nhỏ này cũng quá kích động đi, vườn bách thú có gì chơi vui như vậy sao?

Tiểu Kiệt bị ôm lấy mà bất mãn vì bị hạn chế hành động, mồm mé cái miệng nhỏ nhắn oán giận nói: “Em còn muốn đi vào trong đó xem mà!”

“Được, anh mang em đi.” Nói xong liền cùng Tiểu Kiệt đi.

“Tiểu Kiệt muốn tự đi!” Giọng nói kiên định.

“Không được! Trời nóng như thế, em chạy tới chạy lui như vậy sẽ bị cảm nắng.” Hẳn dám khẳng định nếu như hẳn hiện tại buông lỏng tay, vật nhỏ này nhất định sẽ lại bắt đầu chạy nước rút năm mươi mét.

“Hừ! Húc ca ca thật xấu. . .” Tiểu Kiệt nhỏ giọng lầu bầu.

“Đúng a, ta rất xấu! Vậy. . . Chúng ta về nhà đi.” Ha ha, cậu cho hẳn không biết cách đối phó sao ?

“Không nên, không nên! Húc ca ca là tuyệt nhất! Được không, không nên về nhà.” Tiểu Kiệt lập tức xuất ra đòn “sát thủ!” —— bắt đầu làm nũng.

“Vậy em phải ngoan ngoãn không được chạy loạn!” Ai, dù sao hẳn không thể địch nổi khi cậu làm nũng.

“Dạ ! Dạ !!” Tiểu Kiệt gật đầu như giả vờ.

Doãn Húc đem cậu thả xuống, căn dặn nói: “Không được lại chạy nhanh như vậy!”

Nhưng ai biết, Tiểu Kiệt vừa đặt chân xuống đất lập tức chạy vội đi ra ngoài, nhaoáng cái đã không biết chạy đi đâu.

Cái tiểu quỷ này quá cần quấy rồi! Hấn vừa cắn chặn cậu còn chưa tới một giây! Lúc này Doãn Húc không khỏi kính phục giáo viên nhà trẻ, dĩ nhiên có thể đối phó tiểu quỷ làm kẻ khác đau đầu.

Trải qua một người buổi sáng “kịch liệt vận động”, Tiểu Kiệt cuối cùng cũng thể lực chống đỡ hết nổi, bắt đầu theo sát tại phía sau Doãn Húc.

“Tiểu Kiệt, nơi đó có bán thú bông, có muốn nhìn hay không?” Doãn Húc quay đầu lại, hỏi.

“Muốn! Muốn!” Tiểu Kiệt mới ngoan được một hồi, lại bắt đầu đầu đá lung tung.

Đi vào cửa hàng, Tiểu Kiệt lập tức bị đám thú bông dễ thương hấp dẫn.

“Thật dễ thương a! Húc ca ca, Tiểu Kiệt có thể có một con không?” Dùng nhãn thần chờ đợi nhìn Doãn Húc, Tiểu Kiệt khẩn cầu nói.

“Được a! Tiểu Kiệt thích con nào?”

“Ừm . . .” Tiểu Kiệt suy nghĩ một chút, “Tiểu Kiệt yếu muốn con hà mã này! Ha ha, rất giống Húc ca ca!”

Lúc này trên trán Doãn Húc xuất hiện vài đường hắc tuyến. Không thể nào, Doãn Húc hấn tự nhận lớn lên không làm thất vọng nhân dân toàn quốc, hấn là còn chưa tới mức cùng hà mã đạt tới trình độ kết thân đi.

“Anh. . . Thực sự trông rất giống cái này?” Doãn Húc cầm lấy con hà mã màu lam, bắt đầu tỉ mỉ ngắm nghía tướng mạo nó.

“Đúng vậy! Hòn nữa, Húc ca ca rất thích màu lam, hà mã cũng là mà lam nha!” Tiểu Kiệt ngây thơ tựa hồ không cảm giác ra Doãn Húc đã bị đã kích nghiêm trọng.

Thích màu lam, là giống hà mã? Cũng chỉ có cậu nghĩ ra!

Đúng lúc này, Doãn Húc thấy hai bên trái phải có heo con màu phấn hồng, tâm khê động.

“Cái này rất giống Tiểu Kiệt nha!” Hấn trước nói rõ, hấn tuyệt đối không phải là trả thù, mà thật là bộc phát.

“Đâu? Đâu? Là con mèo nhỏ đó sao?” Tiểu Kiệt tựa hồ vẫn còn đang vui vẻ.

“Là con này!” Doãn Húc cầm lấy heo con nhìn giống như viên cầu đặt ở trong tay Tiểu Kiệt.

Nhìn heo con trong tay, Tiểu Kiệt phỏng hai má: “Tiểu Kiệt không giống heo con!”

“Thế nhưng anh nghĩ Tiểu Kiệt cùng heo con này rất giống a! Em cùng nó khuôn mặt đều tròn tròn viên viên, rất dễ thương a!”

Nghe được Doãn Húc nói mình dễ thương, Tiểu Kiệt lập tức vui vẻ lên: “Thật vậy sao? Tiểu Kiệt rất dễ thương? Vậy. . . Heo con này Tiểu Kiệt cũng muốn!”

Thế là, Tiểu Kiệt ôm “hà mã Doãn Húc” cùng “heo con Tiểu Kiệt” tâm hài lòng trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *10 Tuổi Và 17 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

“Húc ca ca, cái này cho anh!” Tiểu Kiệt đem “heo con Tiểu Kiệt” để vào tay Doãn Húc.

“Cho anh?” Doãn Húc vô cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy. Anh xem, hiện tại Tiểu Kiệt có “Húc ca ca”, Húc ca ca cũng có “Tiểu Kiệt” rồi!”

Ôm lấy “Hà mã Doãn Húc”, Tiểu Kiệt bày ra bộ dáng hạnh phúc.

Này... Có điểm giống trong TV tình nhân trao đổi tín vật, tự định cả đời. Chỉ là, “tín vật” này hình như có điểm đặc biệt...

Cậu đem chính mình đưa cho hấn? Nhìn “Tiểu Kiệt” trong tay Doãn Húc cảm giác được một loại rung động đặc biệt dưới đáy lòng đang nảy mầm. A, hấn là thích vật nhỏ này rồi sao?

“Tiểu Kiệt ngày hôm nay muốn ôm nó ngủ!” Tiểu Kiệt nở ra nụ cười ngọt ngào.

Đúng vậy, hẳn là thích cậu rồi! Nụ cười ngọt ngào ấy làm Doãn Húc triệt để minh bạch cái cảm giác rung động đó là gì. Sự dễ thương của Tiểu Kiệt, làm nũng nhu thuận, đáng tươi cười ngây thơ đều thật sâu hấp dẫn hẳn, bất tri bất giác hẳn đã dần dần thích thượng vật nhỏ dễ thương này mất rồi.

“Húc ca ca! Húc ca ca!” Nhìn thấy Doãn Húc có điểm chờ ra, Tiểu Kiệt dùng đôi tay nhỏ bé sờ sờ gương mặt hẳn.

Phục hồi lại tinh thần, Doãn Húc cầm lấy hai tay Tiểu Kiệt, sùng nịch hỏi: “Tủ lạnh có bánh ga-tô chocolate, Tiểu Kiệt có muốn ăn không?”

“Tiểu Kiệt muốn ăn!” Vừa nghe đã có món điểm tâm ngọt để ăn, Tiểu Kiệt lập tức lớn tiếng đáp. Cậu chính là yêu nhất ăn chocolate cùng kẹo a!

Doãn Húc đi tới tủ lạnh lấy ra một khối bánh ga-tô chocolate đặt lên bàn, Tiểu Kiệt lập tức đem “Hà mã Doãn Húc” để lên trên ghế sofa, vọt tới bên cạnh bàn bắt đầu hưởng thụ mỹ vị.

Bí ai a, sức quyến rũ của hẳn còn không có bằng một khối bánh ga-tô chocolate a.

Tiểu Kiệt ăn vừa nhanh vừa vội, thiếu chút nữa một đem toàn bộ mặt bôi toàn bánh ga-tô. Chỉ chốc lát sau, trên mặt Tiểu Kiệt đầy chocolate.

Nhìn thấy Tiểu Kiệt như vậy trông thật “ngon miệng”, Doãn Húc nhìn không được nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, bắt đầu liếm lau chocolate trên mặt. Doãn Húc nhẹ nhàng mà liếm gương mặt Tiểu Kiệt, ăn đi chocolate lưu lại mặt trên, mà Tiểu Kiệt tựa hồ không có phản ứng gì, trái lại còn tùy ý Doãn Húc bài bố.

Một lúc lâu sau, chocolate trên khuôn mặt nho nhỏ đã bị Doãn Húc cẩn thận tỉ mỉ mà liếm sạch sẽ, đầu lưỡi Doãn Húc bắt đầu di chuyển tới trên đôi môi anh đào khéo léo...

Quả nhiên, đôi môi của vật nhỏ này so với chocolate còn ngọt hơn! Doãn Húc hôn lên mép Tiểu Kiệt, không khỏi trầm nghĩ.

Không đúng ! Hẳn đang làm cái gì thế này ?

Doãn Húc khôi phục lý trí lập tức thả Tiểu Kiệt. Cậu trước mắt lúc này khuôn mặt hồng hồng, còn có đôi môi điểm lệ mê hoặc hẳn! Trời ạ... Đối phương chính một đứa bé a! Cho dù hẳn rất thích cậu, nhưng là không có khả năng...

Bị hành vi thân mật tình linh xảy ra khiến cho Tiểu Kiệt vụng vụng hồ hồ, thật vất vả thờ lại. Mà câu đầu tiên cậu nói khiến Doãn Húc thiếu chút nữa một ngã sấp xuống tại chỗ: “Húc ca ca cũng muốn ăn bánh ga-tô sao?”

Thế là, không lâu trước còn là bầu không khí “cánh xuân nhộn nhạo”, lập tức bị ngưng hẳn bởi một câu nói thiên chân vô tà...

“Tiểu Kiệt ngoan, nhanh đi ngủ!”

“Húc ca ca, còn có một chút, xem xong ta lập tức đi ngủ!” Tiểu Kiệt xem phim hoạt hình đang đến đoạn gay cấn, đầu chịu nghe Doãn Húc đi ngủ.

“Lời này Tiểu Kiệt đã nói qua rồi, sao qua nửa giờ rồi mà còn không có hết vậy?” Hẳn biết không thể quá nuông chiều cậu.

“Rất nhanh, rất nhanh sẽ xong.” Để cậu xem đi, dù sao cũng đang nghỉ hè, không cần đi học.

Cậu ngày hôm nay tại vườn bách thú chạy đông chạy tây, khẳng định mệt muốn chết rồi, nếu để cậu xem sẽ mệt luôn mất!

“Được rồi, mau đi ngủ!” Dùng điều khiển từ xa tắt đi TV, Doãn Húc ôm lấy Tiểu Kiệt hướng phòng ngủ đi đến.

Thấy Tiểu Kiệt phi thường bất mãn mà mẫn mê cái miệng nhỏ nhắn, Doãn Húc cười hỏi: “Tức giận sao?”

“Hừ!” Húc ca ca thật xấu, không cho cậu xem TV!

Vật nhỏ không để ý tới hẳn? Phải dỗ dành cậu một chút mới được.

“Vậy ngày mai anh đi mua về, cho em muốn nhìn mấy lần, muốn xem mấy lần đều được, có được hay không?”

“Thật vậy chăng?”

“Thực sự a! Vì thế Tiểu Kiệt không cần lại bịu môi nữa.” Cái này, “Tiểu nhân gia” của hẳn thỏa mãn rồi a.

“Ha ha, Húc ca ca thật tốt!” Tiểu Kiệt lập tức nịnh bợ, chui vào trong lòng Doãn Húc cọ cọ ngực hẳn.

Tuy rằng dùng loại phương pháp này có điểm tiện, nhưng đối phó với “Loại thể tiểu nhân”, hẳn cũng chỉ có thể lợi dụng.

Vào trong phòng, Doãn Húc đem Tiểu Kiệt an trí ổn thỏa trên giường, sau đó ngồi ở bên giường, theo “Lệ hành trình tự” —— hôn ngủ ngon.

“Húc ca ca ngủ ngon!” Tiểu Kiệt nói, sau hôn “Hà mã Doãn Húc” ôm ở trong tay, liền nằm xuống giấc ngủ.

A? Không hôn lại? Đây... Chẳng phải là sau này sẽ không có đậu hũ nộn nộn ăn?

“Tiểu Kiệt, người đã quên hôn ca ca nga!” Doãn Húc làm bộ giọng điệu kinh ngạc nói.

Tiểu Kiệt mở mắt, chia chia “Hà mã Doãn Húc” trong lòng nói: “Ta vừa hôn rồi!”

Cậu thật sự đem cái con hà mã xấu xí này trở thành hân sao?

“Vậy sau này ca ca có phải hay không chỉ cần dẫn nó đi ra ngoài chơi là được?” Lôi ra “Heo con Tiểu Kiệt”, Doãn Húc hàm súc “uy hiếp” nói.

“Không được, không được! Phải là dẫn Tiểu Kiệt ra ngoài đi chơi!”

“Ha ha, ta là đưa ‘Tiểu Kiệt’ đi ra ngoài chơi a!” Doãn Húc lắc lắc trong tay con thú bông.

“Nó... Nó không phải Tiểu Kiệt!” Tiểu Kiệt gấp gấp biện giải.

“Vậy nó cũng không phải ta nha!” Tuy rằng cùng một tiểu hài tử mười tuổi đùa giỡn tâm cơ có điểm dễ tiện, nhưng vừa nghĩ đến cái hôn của Tiểu Kiệt... Ha ha, hân coi như là một người ác đi!

“A... Hình như là...” Suy nghĩ một hồi, nghĩ Doãn Húc nói có điểm đạo lý, thế là đứng dậy hướng mặt Doãn Húc “Ba” một cái.

Mà cái tên “sói” háo sắc đạt thành tâm nguyện kia ôm lấy Tiểu Kiệt, hôn một cái trên mặt cậu.

“Ngủ ngon!” Tiểu Kiệt ngáp một cái, liền ôm “Hà mã Doãn Húc” đi vào giấc ngủ.

“Ngủ ngon!” Tắt đèn, Doãn Húc rời khỏi gian phòng.

Tới nửa đêm, Doãn Húc lén lút đi vào phòng Tiểu Kiệt.

Nhìn thiên hạ đang ngủ say, hân cẩn cẩn dục dục (cẩn thận) vươn tay chạm đến gương mặt cậu, một loại hạnh phúc thỏa mãn chợt sinh ra.

Đúng vậy, thật sự là hân đã thích vật nhỏ này rồi. Chậm rãi, Doãn Húc cúi đầu...

Bạn đang đọc truyện *10 Tuổi Và 17 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Từ sau khi Doãn Húc lý giải được việc mình đối với Tiểu Kiệt là có tình cảm, hân đối Tiểu Kiệt càng thêm sùng ái. Chỉ cần là yêu cầu của vật nhỏ, hân không ngần ngại mà làm. Đương nhiên, còn có điều kiện đi kèm...

“Húc ca ca, đây là cái gì?” Chỉ vào kem ly trên quảng cáo, Tiểu Kiệt một bên chảy nước miếng một bên hỏi Doãn Húc.

Thật là heo con tham ăn! Vừa nhìn thấy đồ ngọt là chảy nước miếng. “Đây là kem ly ốc quế.”

“Kem ly cũng ốc quế sao?” Tiểu Kiệt hai mắt phát quang nhìn chăm chăm màn hình TV, hận không thể đem kem ly trong TV nuốt vào.

“Đúng vậy, cái ốc quế đều là chocolate, đem kem ly cùng hoa quả để vào cái ốc quế chocolate là có thể ăn.” Doãn Húc kiên trì giải thích.

“Oa ~ vậy khẳng định ăn rất ngon!” Lúc này nước bọt Tiểu Kiệt thực sự chảy ra rồi.

“Tiểu Kiệt muốn ăn sao?” Doãn Húc gian trá... Không! Là mỉm cười hỏi Tiểu Kiệt.

“Muốn! Muốn!” Tiểu Kiệt hai mắt phát quang nhìn Doãn Húc.

“Được, ngày mai anh sẽ đưa em đi! Vậy Tiểu Kiệt muốn cảm ơn anh thế nào đây?” Hắc hắc, heo con rơi vào miệng sói... Không! Là “miệng hà mã”.

“Húc ca ca tuyệt nhất!” Mạnh nhào tới trong lòng Doãn Húc, điềm điềm mà làm nũng.

“Thiếu nha!” Doãn Húc mỉm cười lắc đầu.

“Ba ba!” Tiểu Kiệt ở tại trên mặt hân mà hôn hai cái thật kêu.

“Vấn thiếu...” Đem thân thể nhỏ nhỏ của Tiểu Kiệt dán vào trong ngực, chính đại quang minh mà sờ sờ (sòm sờ ô ~~~). Ha ha, thân thể tựa như hương lại nhuyễn (mềm mại), ôm lấy thật là thoải mái! Sau này coi như là gối ôm của hắn đi.

Còn không được sao? Tiểu Kiệt ngẩng đầu nhìn Doãn Húc.

Thấy bộ dáng Tiểu Kiệt ngây thơ, Doãn Húc không khỏi ở trong lòng cảm thán: ha ha, dù sao cũng là tiểu hài tử a! Thế là, hắn ám chỉ mà chỉ chỉ miệng mình, nói: “Hôn ở đây!”

Tiểu Kiệt ngẩn người, sau đó trực tiếp đi tới. Ai, tiểu hài tử chính là tiểu hài tử, cái gì cũng đều không hiểu, vậy mới nói “lòng người hiểm ác đáng sợ” đi...

Tiểu Kiệt ngẩng đầu, dùng miệng hôn lên môi Doãn Húc. Ngay khi cậu định rời đi thì Doãn Húc chăm chú lập tức áp lên cậu.

Doãn Húc nhẹ nhàng mà vuốt ve đôi môi non mềm của Tiểu Kiệt, dùng lưỡi đảo quanh cái miệng nhỏ nhắn của cậu. Từng hương qua tư vị ngọt ngào, Doãn Húc tham lam liếm hút cái miệng nhỏ nhắn mê hoặc hắn.

“Ừm...” Chưa bao giờ trải qua khiêu khích như vậy, Tiểu Kiệt nhịn không được ngâm khẽ.

Nghe thấy một tiếng rên rỉ ngọt ngào, Doãn Húc hôn sâu sắc hơn, tình cảm mãnh liệt quấn lấy cái lưỡi thom tho ngây ngô.

“A...” Tiểu Kiệt bị hôn đến khó có thể hô hấp, thống khổ rên rỉ khiến Doãn Húc không muốn kết thúc nụ hôn ngọt ngào này.

Vật nhỏ lập tức té xỉu tại trong lòng Doãn Húc,... Đang ngủ...

Doãn Húc cười khở nhìn khuôn mặt đang ngủ dễ thương của cậu. Xem ra, con đường của bọn họ còn dài...

Ngày tháng ngọt ngào, luôn luôn rất tuyệt, thời gian lơ đãng trôi, ngày “Ồ chung” rồi cũng sẽ kết thúc.

“Tiểu Kiệt, ba ba ma ma ngày mai sẽ trở lại!” Sờ sờ đầu Tiểu Kiệt, Doãn Húc nói cho cậu cái tin tức tốt này.

“Vậy ngày mai Tiểu Kiệt có thể nhìn thấy ma ma?” Tiểu Kiệt đã hai tuần không có ma ma bên cạnh rồi.

“Đúng vậy!” Doãn Húc xoa nắn khuôn mặt béo mập của cậu.

“Ngày mai có thể nhìn thấy ma ma rồi!” Tiểu Kiệt vui sướng nhảy dựng lên. Tuy rằng hai người cuối tuần đều có Doãn Húc bồi cậu, nhưng đối với một hài tử chỉ có mười tuổi mà nói, địa vị mẫu thân là khó có thể thay thế được.

Thấy Tiểu Kiệt hài lòng như vậy, Doãn Húc cũng theo đó mà tâm tình khoái trá lên. Thế nhưng vừa nghĩ đến ba ba cùng đi Vận một hồi sẽ về nhà, hắn sẽ không có hương hương nộn nộn đậu hũ ăn, sẽ trở nên phi thường uể oải. Ai, hai ngày này thói quen ăn đậu hũ hình thành, muốn hắn lập tức ngừng ăn, hắn sao vậy khả năng nhẫn được.

Đúng lúc này, một tiếng tiếng sấm rất lớn vang lên, tiếp theo, là thanh âm trời mưa tí tách.

“Oa!” Vật nhỏ bị kinh hách lập tức trốn vào trong lòng Doãn Húc.

“Chớ sợ chớ sợ, chỉ là sét đánh mà thôi.” Vỗ vỗ bảo bối trong lòng, Doãn Húc thoải mái nói.

Vừa dứt lời, lại một tiếng sấm, tiếp theo, toàn bộ căn phòng chìm trong bóng tối...

“Ồ...” Tiểu Kiệt bị tiếng sấm cùng bóng tối dọa sợ đến khóc.

“Ngaoan, không có việc gì đâu, chỉ là cúp điện mà thôi.” Ôm lấy Tiểu Kiệt đang khóc, Doãn Húc lấy tay vuốt ve sợi tóc mềm nhẹ của cậu.

“Ồ...” Tiểu Kiệt vẫn như cũ thương tâm khóc nức nở.

“Tiểu Kiệt không khóc, ngày hôm nay anh cùng em ngủ có được không?” Nâng lên khuôn mặt cậu nhẹ hôn lên giọt nước mắt vẫn còn đọng ở trên mặt.

“Thực sự? Ngày hôm nay Húc ca ca cùng Tiểu Kiệt ngủ?” Ngừng khóc, Tiểu Kiệt rung rung hai mắt nhìn Doãn Húc.

“Đương nhiên a! Ngày hôm nay anh ôm Tiểu Kiệt ngủ.” Hắc hắc, giấu lại thật hài lòng. Hoàn hảo lúc này cúp điện, bằng không thấy đáng vẻ Doãn Húc chảy nước miếng, Tiểu Kiệt khẳng định sẽ khóc còn lợi hại hơn!

“Đạ... Tiểu Kiệt muốn cùng Húc ca ca ngủ!” Tiểu Kiệt dùng giọng điệu rất kiên định đáp lại.

“Ha ha, vậy Tiểu Kiệt phải để anh ôm ngủ nha.” Thịt heo con nhanh đến bên miệng rồi.

“Ừm! Tiểu Kiệt rất thích Húc ca ca ôm nha, bởi vì trong lòng Húc ca ca rất ấm áp, rất thoải mái.” Quả nhiên, heo con này tự đưa mình nhảy tới trong tay con sói lớn gian ác a... Không, là hà mã!

Thế là, con hà mã này... Không, là Doãn Húc, đem Tiểu Kiệt ôm vào phòng mình, sau đó phóng tới trên giường, cùng cậu nằm xuống...

Doãn Húc đem Tiểu Kiệt ôm vào trong ngực, để cậu kề sát tại bên ngực mình, nhẹ nhàng xoa sọ tóc mềm mại của cậu.

“Tiểu Kiệt thích Húc ca ca sao?” Doãn Húc thấp trầm hỏi.

Vật nhỏ giờ đầu lên dán tại trước ngực Doãn Húc, mở con mắt thật to nhìn Doãn Húc, sau thoáng cái nằm lên trên người hắn: “Tiểu Kiệt đương nhiên thích anh nha!”

Doãn Húc lộ ra nụ cười thỏa mãn, tay xoa xoa lưng Tiểu Kiệt.

Mà vật nhỏ tựa như con mèo nhỏ, thoải mái mà nhắm mắt lại, làm nũng tại trong lòng hắn cọt cọt.

Cọt một hồi, đột nhiên cậu ngẩng đầu hỏi: “Vậy Húc ca ca thì sao? Thích Tiểu Kiệt không?”

Doãn Húc cười mà không đáp, chỉ là trở mình một cái, đem Tiểu Kiệt đặt ở dưới thân, cúi đầu bắt đầu tập kích cái miệng nhỏ nhắn non mềm hồng nhuận.

“Ừm...” Bị Doãn Húc đặt ở dưới thân, hơn nữa bị hắn mãnh liệt hôn sâu, tiếng rên rỉ rất nhanh từ cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Kiệt bật ra.

Nghe thể tiếng rên rỉ mỹ lệ, Doãn Húc càng thêm hôn sâu hơn.

“Ừ... A...” Khí tức nóng cháy tại trên mặt, vật nhỏ lần thứ hai khinh suyễn (thoát lực).

Ly khai đôi môi hồng phấn làm kẻ khác si mê, Doãn Húc bắt đầu khẽ liếm vành tai, cổ... của cậu.

“Không nên... Ha... Thật nhột...” Chịu đựng không được vành tai bị liếm láp, Tiểu Kiệt hai tay nhỏ bé vô lực khuróc từ.

Thấy vật nhỏ phản kháng, Doãn Húc chế trụ đôi tay nhỏ bé lộn xộn, đặt ở hai bên.

“Tiểu Kiệt ngoan... Không nên lộn xộn...” Tiếng nói khàn khàn ở tại bên tai Tiểu Kiệt ní non.

“Thế nhưng... Rất nhột...” Tuy rằng lúc này thấy không rõ biểu tình của vật nhỏ, nhưng tiếng rên rỉ hoặc nhân của cậu không thể nghi ngờ đã kích thích nỗ lực áp chế chính mình của Doãn Húc.

“Trời ạ... Em sao có như thế dễ thương?” Kêu rên một tiếng, Doãn Húc cúi đầu điên cuồng mà cuốn lấy đôi môi mềm mại của thiên hạ dưới thân.

“Ồ... Đau...” Đau đớn kịch liệt khiến Tiểu Kiệt nhin không được rớt xuống nước mắt.

“Đừng khóc...” Đình chỉ tàn sát bừa bãi, Doãn Húc ôn nhu dùng lưỡi trấn an đôi môi đã bị lộn thương của cậu.

“Ồ... Anh không thích Tiểu Kiệt có đúng hay không?” Thanh âm nức nở thật sâu khiến tâm Doãn Húc đau nhức.

“Sao có thể, anh thích Tiểu Kiệt nhất!” Ai, vật nhỏ này lại suy nghĩ miên man nữa rồi.

“Vậy vì sao anh cắn Tiểu Kiệt?” Ô... Rất đau a!

“Này không phải là cắn, là hôn! anh thích Tiểu Kiệt, rất thích Tiểu Kiệt a.” Doãn Húc thân mật gõ đầu vật nhỏ.

“Thật vậy chẳng? Húc ca ca rất thích Tiểu Kiệt?”

“Đương nhiên! Anh thích Tiểu Kiệt nhất!” Doãn Húc ôn nhu hôn giọt nước mắt trên mặt cậu.

“Húc ca ca, ôm một cái!” Nghe xong đáp án muốn nghe, Tiểu Kiệt lập tức bắt đầu làm nũng.

Này... Cậu này là đang trở thành nhiệt tình mời gọi hắn sao?

“Anh ôm một cái!” Nhìn thấy Doãn Húc không hề làm gì, Tiểu Kiệt nhắc nhở sờ sờ khuôn mặt Doãn Húc đang sững sờ.

“Ha hả, được, anh ôm.” Doãn Húc bay qua, đem Tiểu Kiệt nằm ở trên người mình, nhẹ nhàng mà ôm lấy cậu.

Ngày hôm nay... Bỏ qua cậu vậy...

Theo tiết tấu vỗ vỗ lưng Tiểu Kiệt, Doãn Húc hưởng thụ khí tức ngọt ngào cậu thờ ra.

“Ngủ ngon...” Mơ mơ màng màng nói ra, Tiểu Kiệt trầm trầm đi vào giấc ngủ.

“Ngủ ngon... Bảo bối của anh.” Biểu lộ chính là lời nói, tiểu bảo bối của hắn có hiểu không?

Ánh trăng yếu ớt bao phủ trên giường hai người đang dựa sát vào nhau, làn sương mù từ ánh trăng phủ trên giường càng tăng thêm bầu không khí trong gian phòng tối.

Bạn đang đọc truyện *10 Tuổi Và 17 Tuổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Cuối cùng về đến nhà rồi!” Thanh âm Lam Vận thả lỏng. Hai cái cuối tuần này nàng rất nhớ mong con trai của nàng a.

“Chúng ta đi nhìn Tiểu Kiệt đi!” Doãn Tường có thể nhìn ra bà xã đã nhớ con đến sốt ruột rồi.

“Ừm!” Lam Vận rất nhanh đi đến phòng ngủ của Tiểu Kiệt.

“Hả? Sao không có ai?” Lam Vận mở cửa phòng, nhưng thấy bên trong không có một bóng người.

“Chắc là đang ở WC chẳng?”

“Cũng không có!” Lam Vận bắt đầu lo lắng.

“Đừng nóng vội, đi hỏi Doãn Húc xem sao!” Doãn Tường trấn an bà xã.

Hai người đi tới phòng Doãn Húc, vừa muốn gõ cửa thì từ bên trong truyền ra âm thanh.

“A... Đau quá... Dừng lại... Húc ca ca...” Trong phòng truyền ra tiếng Tiểu Kiệt thở hổn hển gấp gáp.

“Ha hả, mới vậy sao đã được?” Truyền ra tiếng Doãn Húc cười xấu xa.

“Nha... A... Không nên...”

Nghe được tiếng kêu của Tiểu Kiệt, Doãn Tường nổi giận ùn ùn đá văng cửa phòng ra, quát: “Tiểu tử thôi! Sao mày dám...”

Doãn Tường con giận ùn ùn bỗng nhiên nhìn thấy cảnh trong phòng mà xẹp xuống, nuốt lại trong họng.

Chỉ thấy trong phòng Doãn Húc, lông vũ là tả bay, mà trên giường, Doãn Húc cầm trong tay gói đầu đã bị phá đang chuẩn bị “công kích” Tiểu Kiệt đang dựa vào trên giường.

“Hai người đã về rồi!” Buông gói đầu lông vũ trong tay, Doãn Húc mỉm cười với hai người đang đứng ở cửa chào hỏi.

“Hai đứa đang chơi gì thế? Đùa thành như vậy...” Nhìn thấy thảm trạng trong phòng, Lam Vận mở to hai mắt hỏi Doãn Húc.

“A... Ha hả, là đầu ‘gối đầu’.” Doãn Húc gỡ gỡ đầu, cười trừ trả lời.

“Ha hả, thì ra là đang đùa a.” Doãn Tường cười khúc khích. Thật là, hù chết y rồi, năm nay tuổi đã lớn, trái tim cũng không còn tốt nữa.

“Ma ma!” Thật vất vả từ trên giường đứng lên, Tiểu Kiệt vừa nhìn thấy Lam Vận lập tức như siêu nhân chạy vọt tới.

Lam Vận hài lòng ôm lấy cậu, hôn lên cái mặt mũm mĩm của cậu: “Tiểu Kiệt có nhớ ma ma không?”

“Có a!” Tiểu Kiệt lập tức gật đầu.

“Ngoan!”

“Ba ba!” Nhìn thấy Doãn Tường, Tiểu Kiệt ngọt ngào hô.

“Tiểu Kiệt ngoan!” Từ trong tay Lam Vận “đoạt lấy” Tiểu Kiệt, Doãn Tường cũng mạnh hôn cậu một cái. Quả nhiên, Tiểu Kiệt thật dễ thương, không giống như cái người kia, ai... Không thể so sánh a!

Thấy Tiểu Kiệt vẫn bị Lam Vận cùng Doãn Tường hôn, ôm, ngực Doãn Húc có cảm giác khó chịu.

Hừ, cha thôi cùng dì Vận trở về phá hỏng “thế giới hai người” của hắn cùng vật nhỏ hắn đã không tính toán rồi, vậy mà lại còn ăn đậu hũ non mềm dễ

thương của hấn???

Thực sự là, Doãn Húc lại không chịu nuốt, hai tuần qua hấn chẳng phải cũng ăn đậu hũ của vật nhỏ nhiều như vậy, hiện tại Tiểu Kiệt chỉ bắt quá cùng ba ba ma ma thân thiết một chút, hấn vậy mà lại còn dầm chua đồ ào ào. Tính độc chiếm của hấn cũng thật là quá mạnh mẽ rồi.

“Tiểu Kiệt sao lại ở trong phòng con?” Lam Vận hỏi.

“Ngày hôm qua cúp điện, có sét đánh. Tiểu Kiệt sợ, con cùng thằng bé ngủ.” Nhìn xem, nói xong thật dễ nghe, rõ ràng là mong muốn chiếm tiện nghi của người ta.

“Tiểu Kiệt đã làm phiền con rồi.” Lam Vận cười cười.

“Không có, Tiểu Kiệt rất ngoan.”

“Tốt!” Xem ra, cảm tình của hai đứa rất tốt.

“Nào, ma ma ôm Tiểu Kiệt đi đánh răng rửa mặt.” Lam Vận hướng Doãn Tường vươn tay, ý bảo y thay đổi người.

“Tiểu Kiệt muốn Húc ca ca ôm!” Tiểu Kiệt chỉ chỉ Doãn Húc vẫn còn đang ngồi ở trên giường.

Thật là hấn không ngờ tới a. Doãn Húc vừa cảm động vừa đi tới trước mặt Doãn Tường tiếp nhận vật nhỏ.

Bọn họ... Cảm tình đã tới mức độ này rồi sao? Doãn Tường cùng Lam Vận cùng nghi hoặc nhìn nhau.

Tuy rằng những ngày ở chung cùng sinh hoạt ngọt ngào đã kết thúc, nhưng bước hai trong quan hệ của hai người mới chỉ là bắt đầu mà thôi...

Tiểu Kiệt giận dữ.

Tiểu Kiệt vốn dĩ vẫn rất ngoan, rất nghe lời, cũng không giận dữ, nhưng, đó là trước khi gặp Doãn Húc.

“Cực kỳ ngoan, con đã một ngày đêm không ăn gì rồi, lại đây, ăn chút cháo đi.” Đây là Lam Vận lần thứ n dỗ Tiểu Kiệt.

“Tiểu Kiệt không muốn ăn...” Tiểu Kiệt cong cong cái miệng nhỏ nhắn, chùn chùn nhô cái mũi lên. Húc ca ca tại sao còn không trở về... Chậm quá đi...

“Ài, cái tiểu tử thối kia sao còn chưa trở về?” Dáng vẻ Tiểu Kiệt khổ sở khiến cho Doãn Tường rất yêu thương. Đều do tiểu tử thối kia, còn chưa cút trở về!

“Tiểu Kiệt ngoan, ca ca cùng bạn học đi ra ngoài chơi, rất nhanh sẽ về nhà.” Ai, con trai của nàng hiện tại chỉ biết có Húc, đến chính mình nói cũng không chịu nghe nữa.

“Thế nhưng... Tiểu Kiệt nhớ anh... Oa oa...” Càng nghĩ càng thương tâm, nước mắt kìm nén đã một ngày đêm cuối cùng nhịn không được chảy ra.

“Tiểu Kiệt ngoan đừng khóc!”

“Tiểu Kiệt đừng khóc, ba ba lập tức gọi điện thoại kêu Húc trở về.”

Nhìn thân thể nhỏ nhỏ của Tiểu Kiệt cuộn trong chăn ướt đẫm, vợ chồng Doãn Tường luống cuống tay chân.

Doãn Tường cầm lấy điện thoại di động vừa muốn bấm số thì thanh âm mở cửa truyền đến.

“Nhất định là cái tiểu tử thối kia!” Doãn Tường chạy vọt tới cửa, thấy Doãn Húc đang đứng ở cửa còi giày.

“Hừ, người cũng còn biết trở về sao?” Doãn Tường hừ lạnh một tiếng.

“Hừm?” Doãn Húc nghi hoặc nhìn Doãn Tường. Hấn trước đây cùng bạn học đi ra ngoài chơi suốt đêm y cũng không quản a. Doãn Húc nhìn đồng hồ đeo tay, mới chín giờ mà! Hấn là nhớ Tiểu Kiệt muốn chết mới trở về sớm tới như thế. Lão ba hấn sao lại tức giận a?

“Hừ, người đi xem Tiểu Kiệt đi.” Y nói xong liền xoay người đi tới phòng của Tiểu Kiệt.

Tiểu Kiệt? Lê nào cậu đã xảy ra chuyện? Doãn Húc lập tức phóng tới phòng của Tiểu Kiệt.

“Tiểu Kiệt!” Chạy đến bên giường Tiểu Kiệt, thấy cậu cả người đều chui vào trong chăn.

Nghe thấy thanh âm của Doãn Húc, Tiểu Kiệt từ trong chăn chui ra, vừa thấy là Doãn Húc đã trở về, cả người bỏ nhào về phía hấn.

“Húc ca ca... Oa oa...”

“Tiểu Kiệt ngoan, không khóc.” Doãn Húc vội vã dỗ dành thiên hạ trong lòng. Vật nhỏ của hắn đã xảy ra chuyện gì? Sao vừa nhìn thấy hắn về nhà liền khóc dữ dội như vậy?

“Thằng bé một ngày đêm đều không nhìn thấy con, gì cũng không chịu ăn, vẫn ở trên giường khóc chờ con về.” Trong giọng nói của Lam Vận bộc lộ rõ sự yêu thương.

“Đừng khóc, đừng khóc, anh không phải đã trở về rồi sao?” Thật chết tiệt! Sớm biết thế đã không đồng ý với đám người kia đi ra ngoài chơi.

“Uhm...” Thanh âm dần dần chuyển thành tiếng nức nở, thế nhưng Tiểu Kiệt như cũ dán ở trong lòng tại Doãn Húc không chịu rời đi.

“Tiểu Kiệt đói bụng không?” Vật nhỏ đáng thương, một ngày đêm không ăn gì rồi.

“Có chút đói...” Toàn bộ mặt đều chôn trong quần áo Doãn Húc, thanh âm có điểm rầu rĩ.

“Ng ngoan, anh dứt Tiểu Kiệt ăn có được hay không?”

“Được...”

“Con đi cho Tiểu Kiệt ăn, hai người đều đi nghỉ ngơi đi.”

Chờ Lam Vận cùng Doãn Tường đi ra, “đuôi chó sói” của Doãn Húc lập tức lộ ra.

“Tiểu Kiệt nhớ anh sao?” Hai “móng vuốt” bắt đầu hướng “heo con” giờ trò.

“Nhớ! Rất nhớ!” Tiểu Kiệt vừa gật đầu vừa dùng sức chui vào trong lòng Doãn Húc.

“Ha hả, cục cưng ngoan!” Doãn Húc nâng đầu cậu lên, khẽ liếm gương mặt cậu.

“Uhm...” Tiểu Kiệt thoải mái nhắm hai mắt lại.

“Ha hả, đừng ngủ, nào, anh giúp Tiểu Kiệt ăn.” Vật nhỏ này thực sự là càng ngày càng đáng yêu a!

“Anh đã ăn cơm tối chưa? Chúng ta cùng nhau ăn có được hay không?” Tiểu Kiệt cầm lấy tay Doãn Húc ngọt ngào hỏi. Ha hả, cuối cùng có thể cùng Húc ca ca làm nũng rồi.

“A? Tiểu Kiệt muốn cùng anh ăn?” Trong mắt Doãn Húc lộ ra một tia “tà ác”.

“Dạ! Dạ!” Tiểu Kiệt một ngày đêm không có Doãn Húc liều mạng gật đầu.

“Được, vậy cùng nhau ăn đi.” Đây chính là vật nhỏ tự mình yêu cầu, hắn Doãn Húc không thể không ăn đậu hũ của hắn nha.

Doãn Húc cầm lấy một chén cháo đặt ở trên tủ đầu giường, tự mình uống một ngụm, cúi người hướng cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Kiệt mà tới.

“Uhm!” Đột nhiên bị hôn, Tiểu Kiệt lại càng hoảng sợ.

Doãn Húc đem cháo chậm rãi đi vào trong miệng Tiểu Kiệt, dùng lưỡi khẽ liếm đầu lưỡi cậu.

Tiểu Kiệt từ lâu đã đem cháo nuốt vào bụng, Doãn Húc thế nhưng hoàn toàn không có ý định rút lui, trái lại còn kịch liệt tại ở trong cái miệng bé nhỏ đang hé mở cướp đoạt.

“U... A...” Bị Doãn Húc điên cuồng triển miên, vật nhỏ không khỏi phát sinh tiếng ngậm khẽ.

“Không được!” Đột nhiên rời đi đôi môi mật ngọt khiến kẻ khác phải bị mê hoặc, Doãn Húc khẽ hô một tiếng.

Không được, nếu còn tiếp tục như vậy thì đến sáng mai cũng chỉ có uy (cho Tiểu Kiệt ăn) được một ngụm a.

“Hửm?” Tiểu Kiệt dùng nhãn thần mê ly nhìn về phía Doãn Húc, không làm tiếp, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a?

“Không có gì!” Nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, Doãn Húc bắt đầu quy củ cầm lấy bát, dùng phương pháp “phổ thông” dứt cháo cho vật nhỏ.

Thực sự là, hắn hắn là phải nghiêm khắc dạy dỗ lại chính mình, nếu hắn mà còn tiếp tục như thế, trong tương lai hắn nhất định sẽ hóa thành đại sắc lang tàn phá đóa hoa của tổ quốc mất!

Vui sướng luôn luôn đi rất mau.

Thời gian ngọt ngào vĩnh viễn sẽ không dài

Huống chi... Cậu rồi sẽ có ngày phải dời đi...

Tình mộng đẹp, lưu lại chỉ có khổ đau...

Doãn Húc nằm ở trên giường, khổ sở nhớ tới chuyện xảy ra sáng nay tại phòng khách...

“Cục cưng, sau này con muốn kết hôn với người vợ như thế nào?” Lam Vận lấy con trai, giống như trêu đùa hỏi.

“Muốn kết hôn với người giống như ma ma vậy!” Trong cảm nhận của Tiểu Kiệt ma ma là tuyệt nhất.

“Ha ha, nịnh ma ma nha!” Nhéo nhéo khuôn mặt Tiểu Kiệt, Lam Vận hài lòng nở nụ cười.

Nghe thấy vậy, Doãn Húc chấn động một chút.

Đúng vậy... Di Vận nhất định mong muốn Tiểu Kiệt cưới vợ a...

Hắn dĩ nhiên cũng không có nghĩ tới điều này, là quá hạnh phúc mà đã quên lo lắng? Hay là hắn cố tình trốn tránh...

Có lẽ thời gian tới đây... Hắn cần buông tha...

Chỉ cần không nghĩ tới nữa... Không nghĩ nữa...

Khổ sở một ngày đêm, Doãn Húc hạ quyết tâm.

Buổi tối, Doãn Húc đi vào phòng Tiểu Kiệt.

“Húc ca ca!” Nhìn thấy Doãn Húc, Tiểu Kiệt lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, cả người hướng hắn nhào tới.

“Cẩn thận!” Doãn Húc cấp tốc bước tới, tiếp được cái tiểu quỷ không nghe lời này.

“Thực là, sao lại xằng bậy như vậy?” Lấy tay điểm điểm mũi cậu, Doãn Húc tức giận răn dạy.

“Ha ha, Tiểu Kiệt thấy anh nên rất vui a!” Tiểu Kiệt vui mừng ôm lấy Doãn Húc.

Nếu như là trước đây, Doãn Húc có thể cả tiếng răn dạy cậu, làm cho cậu khóc lóc thảm thiết. Thế nhưng, ở chung thời gian dài quá, Tiểu Kiệt dần dần cảm thấy Doãn Húc chiều cậu so với ma ma còn nhiều hơn liền không sợ nữa. Hơn nữa cậu biết, chỉ cần cậu làm nũng, Doãn Húc liền không có cách nào mà tức giận.

“Ai... Em nha...” Vật nhỏ này thực sự là càng ngày càng hiểu được nhược điểm của hắn!

“Ngoan, mau đi ngủ.” Bế Tiểu Kiệt an bài ổn thỏa trên giường, Doãn Húc ở bên cạnh ngồi xuống.

“Tiểu Kiệt thích anh không?” Doãn Húc vừa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Kiệt vừa hỏi.

“Đương nhiên thích a!”

Doãn Húc mỉm cười, có thể... Như vậy là tốt lắm rồi...

“Tiểu Kiệt rất mong muốn lớn lên lấy vợ sao?” Trên mặt tuy cười, nhưng ngực lại đau không gì sánh được.

“Dạ! Tiểu Kiệt trưởng thành muốn kết hôn với một người giống như ma ma, vừa đẹp lại dịu dàng.” Thì ra đáng tuổi cười dễ thương cũng có thể đa thương người đau như vậy.

“Phải...” Hắn sớm nên hiểu ra Tiểu Kiệt đối với hắn chỉ là ý lại mà thôi, cùng với tình cảm của hắn... là hoàn toàn khác nhau.

“Được rồi, Tiểu Kiệt ngủ đi...”

“Dạ...” Ôm lấy bên người con hã mã màu lam, Tiểu Kiệt dần dần chìm vào giấc ngủ.

Cúi đầu nhìn Tiểu Kiệt vừa tiến vào mộng đẹp, Doãn Húc cúi đầu, hôn cậu...

“Đây là một lần cuối cùng anh hôn em...” Để cho lời nói dần dần phiêu xa, gian phòng, mất đi sự ấm áp vốn có của nó...

Thong thả bước về phòng mình, Doãn Húc nằm ở trên giường, cầm lấy heo con màu hồng phấn.

Cậu... Thực sự rất dễ thương... Nhìn heo con trong tay, Doãn Húc lần thứ hai cảm thán.

“Nếu có thể... Anh muốn nuốt lời...” Hôn heo con trong tay một cái, Doãn Húc cười khổ châm chọc chính mình.

“Ha hả, có lẽ hôn mày sẽ tốt hơn...” Nhắm mắt lại, đem heo con ôm vào trong ngực, tựa như... trước đây ôm Tiểu Kiệt vậy...

“Ai... cùng em ngây ngốc đã lâu, cũng bị em truyền cho cái tính khóc lóc rồi...” Mỉm cười khó khăn, nước mắt theo khóe mắt mà chảy xuống.

“Vì sao?” Ôm chặt heo con trong lòng, Doãn Húc không khỏi run lên...

Sẽ đem sự dễ thương của người, sự làm nũng của người, nụ hôn của người... giấu vào trong hồi ức...

Hãy cho phép anh ở trong một góc âm thầm nhớ tới em...

Bởi vì, không nghĩ tới em nữa —— anh làm không được.

Bạn đang đọc truyện *10 Tuổi Và 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

“Húc ca ca, rời giường mau...” Tiểu Kiệt túm túm áo ngủ của Doãn Húc còn đang ngủ say, mà Doãn Húc tựa hồ không có dấu hiệu chuyển tỉnh.

Trên thực tế Doãn Húc vẫn luôn tỉnh, chỉ là hắn không muốn rời giường, không muốn đối mặt với người mà hắn muốn quên mà quên không được.

“Húc ca ca!” Chưa từ bỏ ý định, Tiểu Kiệt như cũ nỗ lực lay tỉnh hắn. Húc ca ca xảy ra chuyện gì? Ngày hôm nay muộn vậy rồi mà vẫn chưa có tỉnh, bình thường đều là hắn gọi tỉnh mình dậy a.

Thấy Doãn Húc không chịu dậy, Tiểu Kiệt lo lắng: Húc ca ca có phải sinh bệnh rồi không? Cậu lập tức trèo lên giường Doãn Húc, lấy tay nhẹ nhàng xoa cái trán của hắn.

“Có khi nào lại nóng rần lên rồi?” Tiểu Kiệt vè mặt lo lắng nhìn Doãn Húc.

Nghe thấy thanh âm lo lắng của Tiểu Kiệt, Doãn Húc tâm có chút dao động. Nếu như là trước đây, hắn sẽ không chút do dự đem cậu ôm vào trong ngực! Thế nhưng hiện tại, hắn không thể...

“Anh không sinh bệnh.” Giật ra đôi tay nhỏ bé đang nhen nhàng xoa xoa cái trán của mình, Doãn Húc lạnh lùng nói.

“Húc ca ca, Anh tỉnh!” Cuối cùng thấy Doãn Húc mở mắt, Tiểu Kiệt hưng phấn muốn nhào tới trong lòng hắn, lại bị Doãn Húc tay không lưu tình ngăn lại.

“Tiểu Kiệt đói bụng rồi, anh đi ra ngoài mua bữa sáng.” Nói xong, liền xuống giường rồi khỏi phòng.

Không có cảm giác được sự kì lạ của Doãn Húc, Tiểu Kiệt lên tiếng nhảy xuống giường đi theo phía sau Doãn Húc.

“Tiểu Kiệt, bài tập hè làm xong rồi sao? Sắp khai giảng rồi.” Thấy bóng dáng nho nhỏ vẫn đi theo phía sau, Doãn Húc mở miệng.

“Còn chưa có xong, còn có một chút.” Tiểu Kiệt đắc ý cười cười.

“Vậy đi làm xong đi!” Xoay người, Doãn Húc nghiêm túc nhìn Tiểu Kiệt.

“Tiểu Kiệt muốn Húc ca ca giúp!” Nắm lấy tay Doãn Húc, Tiểu Kiệt ngây thơ làm nũng. Húc ca ca còn chưa làm bài tập cùng cậu a.

“Không được! Em tự mình làm đi!” Kim xuống đau lòng, Doãn Húc run rẩy nói ra những lời này.

“Vì sao a?” Con mắt dầm lệ, diêm đạm đáng yêu nhìn Doãn Húc. Trước đây, mặc kệ cậu đưa ra yêu cầu gì, Húc ca ca đều sẽ đồng ý, thế nhưng hiện tại...

“Có phải Tiểu Kiệt không ngoan, muốn làm anh tức giận?” Cắn chặt môi dưới, Tiểu Kiệt khổ sở buông ra áo của hắn.

“Ai...” Doãn Húc ngồi xổm xuống, gạt đi giọt nước mắt đã chảy ra viền mắt.

Thực sự là! Kiên trì tới cuối cùng, hắn chính là đánh không lại nước mắt của cậu...

“Tiểu Kiệt không có không ngoan, thế nhưng bài tập là phải tự làm mới đúng a, thầy giáo cũng đã nói qua đúng không?” Ham muốn được ôm lấy Tiểu Kiệt ngừng lại, trái lại vỗ vỗ lên vai cậu.

“Dạ...” Tiểu Kiệt háp háp mũi.

“Ngoan, anh ra ngoài mua bữa sáng, Tiểu Kiệt sẽ được ăn bánh kem.” Nói xong, liền xoay người đi vào phòng tắm.

Nhìn bóng lưng Doãn Húc rời đi, Tiểu Kiệt cảm thấy cảm giác cô đơn nói không nên lời...

Doãn Húc đi vào phòng tắm, đóng cửa phòng tắm.

Nghĩ đến Tiểu Kiệt khóc, trong lòng Doãn Húc hối hận không ngừng.

“Xin lỗi... Thế nhưng... Anh chỉ có thể làm như vậy...” Mở ra nước lạnh dội lên người, Doãn Húc không cảm nhận được cái lạnh một chút nào...

Ngày khai giảng rất mau sẽ tới, thế nhưng đối với người đang tâm loạn như Doãn Húc mà nói thì đây chính là cơ hội trốn tránh tốt nhất. Chỉ cần đến khai giảng, thời gian hẳn cùng Tiểu Kiệt ở chung sẽ ít đi, như vậy đối với tình cảm của hắn... Hẳn là cũng có thể nhạt đi?

Đối với sự lạnh nhạt của Doãn Húc, Tiểu Kiệt cũng dần dần có thể cảm giác được.

“Húc ca ca, ngày hôm nay anh chưa có hôn Tiểu Kiệt!” Tiểu Kiệt nhắc nhở Doãn Húc.

“Tiểu Kiệt là con trai, sao có thể luôn muốn anh hôn em à? Nếu như bạn học của em mà biết được sẽ cười em nha!” Vỗ vỗ đầu Tiểu Kiệt, Doãn Húc cười cười nói.

“Thế nhưng...”

“Ngoan, nhanh đi ngủ, ngày mai còn khai giảng nữa.” Cắt đứt lời Tiểu Kiệt, Doãn Húc nói xong liền rời đi.

Húc ca ca... Có phải đã ghét Tiểu Kiệt rồi hay không...

Ôm lấy con hà mã màu lam bên cạnh, Tiểu Kiệt khổ sở hỏi.

Mà Doãn Húc cùng lúc đó:

“Ngủ ngon, bảo bối của anh.” Doãn Húc hôn môi heo con, sau đó đem nó ôm vào trong ngực.

Hai người chỉ có thể đối vật thay thế mà thẳng thắn, mà đối phương chân chính... lại nghe không được...

Sau khi mất đi sự ngọt ngào, tâm tình tưởng niệm sự ngọt ngào đó sẽ hình thành nên sự đau xót...

Bạn đang đọc truyện *10 Tuổi Và 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Sau hôm khai giảng, Doãn Húc tận lực trốn tránh gặp mặt Tiểu Kiệt. Hắn buổi sáng rời khỏi nhà từ rất sớm tới trường, về nhà thì lập tức về phòng. Có thể nói, hắn cùng Tiểu Kiệt hầu như không có cơ hội gặp mặt. Mà cứ tới buổi tối hắn sẽ ôm lấy heo con để cân bằng lại tình cảm của chính mình... (Shjn: anh tự kỉ nặng rồi =_=)

Tiểu Kiệt dần dần cảm thấy sự lạnh lùng của Doãn Húc, cậu ngây thơ cho rằng đó là do Doãn Húc đang ghét cậu, thế là, cậu cũng không dám chủ động tới gần Doãn Húc. Có một bóng dáng nho nhỏ, bình thường trốn vào trong một góc, nhìn lên nhất cử nhất động của Doãn Húc...

“Bọn họ có phải cãi nhau không? Sao đột nhiên lại trở nên bất hòa?” Mơ hồ cảm giác được Húc cùng Tiểu Kiệt trong lúc đó có vẻ không thích hợp, Lam Vận lo lắng hỏi Doãn Tường. Vốn dĩ có thể nói hai người “như keo như sơn” vậy mà đột nhiên lại trở nên lạnh nhạt với nhau như thế?

“Húc muốn ôn thi đại học, không rảnh chơi cùng Tiểu Kiệt mà thôi.” Doãn Tường dễ dàng hóa giải lo lắng của Lam Vận.

“Cũng đúng.” Lam Vận cười cười, xoay người đi vào bếp làm cơm tối.

Cãi nhau rồi sao... Doãn Tường nhìn về phía phòng ngủ của Doãn Húc.

“Cốc! Cốc! Cốc!”

“Vào đi!” Vội vàng giấu đi heo con, Doãn Húc nói.

Doãn Tường đi vào phòng, ngồi xuống giường: “Học tập có vẻ vất vả quá đi!”

“Vẫn tốt...” Doãn Húc không yên lòng trả lời lầy lẹ.

“Con... cùng Tiểu Kiệt cãi nhau sao? Gần đây thấy hai đứa có vẻ bất hòa...” Do dự một chút, Doãn Tường quyết định hỏi.

Doãn Húc sợ run một chút, sau đó giả vờ bình tĩnh trả lời: “Tiểu Kiệt mới mười tuổi, con sao có thể cùng nó cãi nhau a? Con chỉ là bận học, không có thời gian chơi cùng mà thôi.”

“Vậy thì tốt...” Lộ ra biểu tình bí hiểm, Doãn Tường rời đi phòng của con trai.

“Tiểu Kiệt, đã ngủ chưa?” Đi vào phòng Tiểu Kiệt, Doãn Tường thấy cậu đang ngồi ở trên giường, trong tay ôm một con hà mã bông.

“Còn chưa ngủ...” Giọng nói mềm nhẹ lộ ra một chút sự cô đơn.

Doãn Tường lên giường Tiểu Kiệt, dịu dàng sờ sờ đầu của cậu: “Tiểu Kiệt không vui sao?”

“... Húc ca ca đã lâu không chơi với Tiểu Kiệt...” Tiểu Kiệt càng nghĩ càng đau lòng, ôm chặt con hà mã vào lòng.

“Anh chỉ là bận học, không có thời gian a!” Doãn Tường thoải mái nói.

“Húc ca ca... Có phải ghét Tiểu Kiệt không?” Trong mắt đọng đầy nước mắt, Tiểu Kiệt ngẩng đầu hỏi Doãn Tường.

“Đương nhiên là không phải!” Doãn Tường đem vật nhỏ ôm vào trong lòng, “Tiểu Kiệt dễ thương như thế, ai gặp cũng đều sẽ thích Tiểu Kiệt!”

“Có thật không ạ?” Tiểu Kiệt có điểm không tin.

“Thực sự! Ba ba cũng rất thích Tiểu Kiệt a!” Doãn Tường nói, sờ sờ đầu của cậu.

“Dạ...” Biểu tình vẫn cô đơn như trước, Tiểu Kiệt cúi đầu bắt đầu tưởng niệm Húc ca ca của cậu...

Húc ca ca đã lâu chưa ôm Tiểu Kiệt một cái rồi... Không có... hôn nhẹ Tiểu Kiệt nữa...

Nhìn biểu tình cô đơn của Tiểu Kiệt, Doãn Tường không tiếng động rời phòng cậu.

Buổi sáng ngày thứ hai.

“Húc!” Doãn Tường gọi Doãn Húc đang muốn đến trường lại.

“Vâng?” Doãn Húc quay đầu lại.

“Nếu có thời gian... cùng chơi với Tiểu Kiệt đi...” Doãn Tường căn dặn nói.

“Được...” Trả lời cho có, Doãn Húc ra cửa.

Nhìn bóng lưng rời đi của Doãn Húc, Doãn Tường có chút đăm chiêu...

Bọn họ... Nhất định có vấn đề...

Anh tự nói với bản thân, anh nhất định phải quên đi em...

Thế nhưng, anh thất bại rồi...

Ngày đó, Doãn Tường cùng Lam Vận phải tăng ca, cả đêm không về nhà...

“... Hu hu hu...” Doãn Húc đang muốn quay về phòng thì loáng thoáng gian nghe được từ trong phòng Tiểu Kiệt truyền đến tiếng khóc.

Cậu... Không có việc gì đi... Mạnh mẽ khắc chế cảm xúc muốn xông vào phòng cậu, Doãn Húc ghé mắt nhìn qua khe cửa đang khép hờ.

“...Húc...” Tiếng khóc truyền đến khiến người nghe sinh ra cảm giác thương tiếc, Doãn Húc nhịn không được đi tới cửa nhìn lên vật nhỏ đang khóc trong phòng.

Hắn thấy Tiểu Kiệt đang ôm trong tay... Là “hắn”...

“Húc ca ca... Anh ghét Tiểu Kiệt sao?” Tiểu Kiệt nhìn “Doãn Húc” đang ôm trong tay khóc hỏi.

Không! Không phải! Doãn Húc yêu thương nhìn đáng vẻ Tiểu Kiệt đang khóc.

“Tiểu Kiệt... Sẽ rất ngoan... Oa... Đừng không để ý tới Tiểu Kiệt...” Ôm con hà mã trong tay, Tiểu Kiệt càng khóc càng thương tâm Cậu... Mỗi buổi tối... đều như vậy sao? Doãn Húc lòng như thắt lại.

“Húc ca ca... Ngủ ngon...” Hôn lên con hà mã đã bị nước mắt cậu thấm ướt, Tiểu Kiệt nằm xuống ôm lấy “Doãn Húc” cùng nhau ngủ.

Trên mặt đều là nước mắt, thân thể nhỏ nhỏ cuộn lại thành một đoàn ở trong chăn nức nở...

“Không phải!” Doãn Húc nhìn không được mà đau lòng, chạy ào vào trong phòng.

“... Húc ca ca...” Không thể tin được mà nhìn bóng dáng hàng ngày mơ tới đang ở trước mặt, Tiểu Kiệt thoáng cái ngây dại.

“Anh không có ghét em... Không có...” Ôm chặt lấy thân thể nhỏ nhỏ kia, Doãn Húc giống như sám hối nói.

“VẬY... Vì sao Húc ca ca... Không chịu chơi cùng Tiểu Kiệt nữa?”

“Anh...” Muốn nói lại thôi, Doãn Húc chỉ có thể dùng hành động biểu đạt tình cảm của chính mình. Hắn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mê người mà hắn đã thề sẽ không bao giờ chạm vào nữa...

“Ừm... A...” Cái hôn này, so với trước đây càng kịch liệt! Doãn Húc cố sức cắn xé môi Tiểu Kiệt, dẩy đưa với cái lưỡi thom tho mà chính mình ngày đêm mong nhớ...

“Anh yêu em...” Buông ra đôi môi đỏ mọng đã bị chà đạp đến chảy máu, Doãn Húc chân thành tha thiết bày tỏ.

Mà Tiểu Kiệt vẫn còn đang khiếp sợ chưa có hoàn hồn.

“Đau không? Anh có hơi dùng sức...” Vươn đầu lưỡi liếm cái miệng nhỏ nhắn bị hắn làm cho thương, Doãn Húc mê luyến mà hỏi. Quả nhiên... Đôi môi cậu... Rất ngọt, rất mềm...

“Không đau... Bởi vì... Húc ca ca cuối cùng chịu hôn Tiểu Kiệt...” Tiểu Kiệt cuối cùng hoàn hồn, khóc lóc ôm lấy Doãn Húc.

“Đừng khóc, bảo bối của anh... Anh không bao giờ... không để ý tới em nữa...” Doãn Húc dịu dàng xoa vạt nhỏ động lòng người trong lòng.

“Thật không? Húc ca ca sẽ vĩnh viễn thích Tiểu Kiệt sao?”

“Anh vĩnh viễn thích Tiểu Kiệt!” Hôn lên gương mặt cậu, Doãn Húc lần thứ hai thổ lộ.

“Yêu... Chính là so với thích còn muốn thích hơn?” Cậu nghe ma ma nói, yêu chính là rất thích rất thích!

Tiểu Kiệt ngây thơ suy đoán, nở nụ cười nhìn Doãn Húc: “Đúng vậy! Húc ca ca nhất định thích nhất Tiểu Kiệt a!” Cũng chỉ có hắn mới có thể không chế cảm xúc của cậu.

“Vậy sau này Húc ca ca sẽ vẫn tiếp tục chơi với Tiểu Kiệt đúng không?” Còn giống như không đủ, Tiểu Kiệt lại hỏi lại.

“Ừm!” Mím cười khẳng định nhìn Tiểu Kiệt, Doãn Húc ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu hôn một cái.

“Vậy sau này Húc ca ca vẫn sẽ thương Tiểu Kiệt đúng không?” Phảng phất sợ rằng nếu qua ngày hôm nay, Húc ca ca sẽ không để ý tới cậu nữa, Tiểu Kiệt đưa ra yêu cầu.

“Đúng thế!” Doãn Húc dùng ngón trỏ điểm điểm cái mũi xinh xắn của cậu.

“Vậy sau này...” Còn chưa nói xong, cậu đã bị Doãn Húc hôn lên ngăn cản lời nói phát ra.

Vật nhỏ của hắn thật đúng là tham a... Một bên hôn vật nhỏ dưới thân, Doãn Húc một bên dỗ nói “Được rồi, mau ngủ...”

Tiếng nói thấp trầm từ tính khiến Tiểu Kiệt đã khóc một lát tức đi gặp Chu Công (đi ngủ).

“Anh... Không bao giờ... buông tay nữa...” Vừa phát thệ vừa hôn, Doãn Húc đối thiên hạ đang ngủ say hứa hẹn.

Spoi: “Húc ca ca... Thật xấu!” Mặt tuy đỏ..., nhưng cậu vẫn để Doãn Húc cõng ra áo ngủ của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *10 Tuổi Và 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

“Ngoan... Tỉnh tỉnh... Đến giờ đi học rồi...” Doãn Húc khẽ liếm khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say của vật nhỏ.

“Úm... Húc ca ca... Úm. Còn muốn ngủ...” Tiểu Kiệt hơi mở mắt nhìn Doãn Húc, rồi lại trở mình ngủ tiếp.

Nếu phương pháp này không được... Hắc hắc... Doãn Húc cười gian hai tiếng, gian gian mà nhìn Tiểu Kiệt đang ngủ, hai tay bắt đầu hoạt động.

A? Sao đột nhiên lạnh vậy? Tiểu Kiệt đang ngủ say cảm thấy cái lạnh tấn công liền tỉnh lại. Cậu nhìn thân thể của chính mình... A? Cậu sao lại không có mặc áo ngủ? Hơn nữa... quần cũng không có? Chỉ còn lại có một cái quần lót nhỏ a...

“Rất lạnh sao?” Bên tai truyền đến thanh âm khàn khàn của Doãn Húc.

“Dạ!” Tiểu Kiệt gật mạnh đầu.

“Đến đây, như vậy sẽ không lạnh nữa...” Cởi ra áo somi của chính mình, đem heo con đã bị lột bỏ gần như sạch sẽ nhét vào lòng.

“A... Thật thoải mái...” Toàn thân bị nhiệt độ cơ thể của Doãn Húc vây quanh, Tiểu Kiệt thoải mái mà cảm thán, nhẹ nhàng cựa cựa vào lồng ngực Doãn Húc.

“A... Em đừng lộn xộn!” Xúc cảm mềm mại trước ngực khiến cho Doãn Húc toàn thân phát nhiệt.

“A?” Tiểu Kiệt thấy Doãn Húc gấp gáp thở dốc còn tưởng rằng hẳn khó chịu, thế là toàn bộ thân thể đều sát gần hơn nữa, còn dùng tay sờ lên ngực Huân Húc: “Anh, trên người anh thật nhiều mồ hôi nha, rất nóng sao?”

“Trời ơi... Em thật đáng hận!” Cấp tốc xoay người đem Tiểu Kiệt ngậy thơ đặt ở dưới thân, “Là do em quyến rũ anh trước!” Trong lời cảnh cáo dường như có ẩn chứa tia tình dục.

“A?” Từ đầu tới đuôi Tiểu Kiệt một câu nghe đều không hiểu, cậu dùng ánh mắt tội nhìn hẳn.

“Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn anh!” Doãn Húc kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức điên cuồng mà hôn lên cái miệng nhỏ khẽ nhếch.

“A!” Tiểu Kiệt bị hoảng sợ, chỉ có thể瑟瑟 một chỗ mặc hẳn muốn làm gì thì làm.

“Thân thể của em... thật ngọt ngào...” Vừa nói vừa hôn tới cổ, sau đó... tới trước ngực...

“A! Không nên!” Tiếng kêu hoảng hốt từ đôi môi sưng đỏ tràn ra.

Coi như không nhìn thấy phản kháng của vật nhỏ, Doãn Húc dùng lưỡi khẽ liếm hai khóa hồng nhĩ (hai viên nổi nhỏ nhỏ trước ngực ý :>) nho nhỏ.

“Úm... Húc ca ca...” Tiểu Kiệt hai tay nắm chặt ra giường, ngâm khẽ ra.

Nhìn thấy dáng dấp vật nhỏ như vậy, Doãn Húc càng làm mạnh tay thêm, bắt đầu khẽ cắn hai quả anh đào không gì tránh được làm người khác mê muội trước ngực cậu.

“A... Úm... A... Húc ca ca!” Theo bản năng Tiểu Kiệt ôm lấy cổ Doãn Húc, vật nhỏ cong người lên càng giúp Doãn Húc dễ dàng mà cắn mút.

“Bé ngoan!” Doãn Húc giống như ban thưởng nắm tay đặt vật nhỏ dưới thân...

“A! Nơi đó không được!” Tiểu Kiệt cấp tốc kéo tay Doãn Húc đang muốn đi xuống.

“Ngoan, Tiểu Kiệt nghe lời...” Thanh âm thấp trầm đầy mê hoặc làm cho Tiểu Kiệt không hề kinh nghiệm phải buông lỏng tay ra...

“Đây mới là bé ngoan!” Hôn lên cái trán cậu một cái, Doãn Húc bắt lúc nặng lúc nhẹ xoa bóp dục vọng (ồ cái đó đó ý :>) nho nhỏ của cậu.

“A... A!” Tiểu Kiệt liên tục lắc đầu, như là cự tuyệt, như là ngênh đón...

“Nói cho ca ca, thoải mái không?” Hơi thở nóng rực thổi tới bên tai vật nhỏ, vật nhỏ lập tức mẫn cảm cong lên thất lưng: “A! Thoải mái...”

“Đúng... Chính là như vậy... Kêu lần nữa nào!” Doãn Húc chậm rãi tách ra hai chân Tiểu Kiệt, đem mặt vui vào giữa, bắt đầu cố sức hút dục vọng non mềm dễ thương của vật nhỏ.

“A! Không được... Ca ca... Tiểu Kiệt nơi đó không thể ăn... A...” Vật nhỏ ngoài miệng là nói như thế, nhưng thân thể cũng không ngừng ngênh đón từng đợt tấn công của hẳn.

“Em thật đáng yêu!” Húc đưa dai cắn một ngậm tại cắn một ngậm lên than dục vọng (Shjñ: ô :> xấu hổ quá đi ô ~)

“Ừm... Không được... Tiểu Kiệt muốn... muốn...” Tiểu Kiệt điên cuồng giãy dụa tắt lừng, thanh âm dần dần cao lên.

Thấy Tiểu Kiệt đã nhanh đến cao trào, Doãn Húc lập tức càng ra sức hút, cùng sử dụng tay vuốt ve ngọc châu phía dưới (Shjin: oa xấu hổ quá ah ~~~ ngọc châu là cái nằm dưới của dục vọng ý :> người ta thiếu nữ trong sáng mà *ôm mặt*).

“A a a a...” Tiểu Kiệt cong lên tắt lừng, ở trong miệng Doãn Húc phóng thích, cả người mềm nhũn ngã vào trong lòng hắn. (Shjin: này là phi khoa học!!!!!! *lật bàn* ẻm mới có 10 thôi *đạp ghế* lấy đâu ra mà phóng?????????????????)

“Ài, chúng ta đều phải đến muộn...” Hôn lên đôi môi động lòng người của vật nhỏ nằm trong lòng, Doãn Húc đem cậu ôm dậy đi vào phòng tắm.

Ngày hôm nay dường như có chút lạnh... Mong sao hắn tắm nước lạnh sẽ không sinh bệnh... Doãn Húc cười khở mở vùi nước...

“Sao? Ngày hôm nay hai đứa đều đến muộn?” Lam Vận kinh ngạc hỏi Doãn Húc cùng Tiểu Kiệt.

“Là con không tốt, ngủ quên mất không dậy đánh thức em ấy.” Doãn Húc mặt không đỏ khí không loạn trả lời.

“Không phải do Húc ca ca, là Tiểu Kiệt quá mệt mỏi...” Nhớ lại cảnh tượng sáng nay, Tiểu Kiệt định nói ra lại bị Doãn Húc bịt miệng lại. “Ha ha, có thể Tiểu Kiệt làm bài khuya quá nên mệt mỏi.” Ngụy hiểm thật...

“Không có việc gì, lần sau phải nhớ đặt báo thức nha!” Búng một cái lên chop mũi nhĩ tử, Lam Vận mỉm cười về phòng của mình làm việc.

Mà lúc này, Doãn Tường ánh mắt đang tìm tòi nghiên cứu nhìn Doãn Húc: tiểu tử này... Lẽ nào...

Buổi tối, Doãn Húc đang muốn đi tới phòng Tiểu Kiệt thì bị Doãn Tường ngăn lại.

“Muốn đi tới phòng Tiểu Kiệt?” Doãn Tường sắc bén hỏi.

“Không... Đi WC mà thôi.” Thối lão ba của hắn sẽ không phát hiện rồi đi...

“Người đi vào trong phòng nói chuyện với ta.” Nói đoạn, y kéo Doãn Húc vào phòng khóa cửa lại.

“Thành thật nói đi, con và Tiểu Kiệt đã xảy ra chuyện gì?” Khẩu khí của y nghiêm túc.

“Con sao có khả năng làm gì em ấy?” Ai... Quả nhiên không thể gạt được cáo già này.

“Đừng giả bộ nữa, cha thấy con là dụ dỗ nhĩ đồng.” Doãn Tường neho lại hai mắt trêu chọc nhìn Doãn Húc.

“Là lưỡng tình tương duyệt có được hay không?” Mắt trợn trừng nhìn Doãn Tường, Doãn Húc vì chính mình làm sáng tỏ.

“Nói cách khác... Con thừa nhận rồi?”

“Đúng. Mặc kệ cha cùng dì Vận có đồng ý hay không, con đều phải cùng Tiểu Kiệt ở cùng một chỗ.” Doãn Húc khó có được một lần nghiêm túc nói với lão ba như thế.

“Cha van con, đừng có buồn nôn như thế.” Doãn Tường lộ ra biểu tình chịu không nổi.

“Nè, cha nói thẳng đi, rốt cuộc có đồng ý hay không!” Doãn Húc mặt đỏ hỏi.

“Nếu như Tiểu Kiệt thực thích con, cha đương nhiên không có lý do phản đối.” Từ túi lấy ra một điều thuốc, y nhàn nhã hút.

“Vậy còn dì Vận thì sao?” Cha là người cởi mở, muốn y đồng ý không khó, chỉ là còn có ma ma của Tiểu Kiệt...

“Sau này chậm rãi để cô ấy tiếp thu đi...” Phun ra một đóm khói, Doãn Tường thở dài: “Con thực sự rất thích Tiểu Kiệt?”

“Đúng thế...” Doãn Húc gật đầu...

“Ha ha, nhìn con kìa. Không sai, cuối cùng có người khác được con, ha ha.” Doãn Tường lần đầu tiên thấy con mình xấu hổ.

“Hừ!” Doãn Húc làm như không thấy, mắt điếc tai ngơ.

“Được rồi, được rồi, đừng lộ ra vẻ mặt ai oán đó mà nhìn cha, nhanh đi nhìn bảo bối Tiểu Kiệt của con đi.”

“Mặc kệ cha.” Doãn Húc vừa muốn ra khỏi phòng lại bị Doãn Tường ngăn cản: “Cẩn thận một chút, đừng làm thằng bé đau nhức.”

“Hừ! Kỹ xảo của con khẳng định so với cha còn tốt hơn.” Tránh xa Doãn Tường, Doãn Húc rất nhanh rời khỏi phòng, hắn cũng không biết lại nếu còn ngày ngốc ở đó không biết lão cha thối của hắn sẽ lại khuyên nhủ điều gì nữa.

“Ha ha...” Doãn Tường bóng lưng vì hoảng sợ mà bỏ chạy của con trai, mỉm cười trêu chọc.

“Tiểu Kiệt? Em ngủ chưa?” Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, Doãn Húc cẩn cẩn dục dục (cẩn thận nhẹ nhàng) hỏi.

“Chưa, Tiểu Kiệt chưa ngủ.” Trong bóng tối truyền đến thanh âm tịch tịch.

“Sinh bệnh rồi sao?” Mở đèn, Doãn Húc ngồi vào bên giường vươn tay dò xét cái trán của Tiểu Kiệt.

“Đều không phải... Tiểu Kiệt nhớ anh...” Tiểu Kiệt tiến vào trong lòng ngực mà bản thân đang tưởng niệm, như con mèo nhỏ mà cọt cọt.

“Ha ha, ta cũng nhớ Tiểu Kiệt a!” Một tay sờ sờ liên tục ở trên đầu cậu xoa xoa, tay kia xấu xa xuống phía dưới tìm tòi.

“A...” Từng trải qua qua “điều giáo” lúc sáng sớm, thân thể Tiểu Kiệt trở nên miễn cảm không ngớt.

“Thoải mái không?” Thanh âm vì tình dục nhuộm đậm mà trở nên khàn khàn.

“A... Ừm... Thoải mái...” Khó nhịn ngẩng đầu lên, đôi môi tịch tịch tìm kiếm an ủi của đối phương.

“Đừng nóng vội... Chúng ta vẫn còn cả đêm a...” Doãn húc hôn lên môi đỏ mọng dễ thương lại ngọt ngào của Tiểu Kiệt.

“A... Ừm...” Lợi bị lưỡi âu yếm vui vẻ sử khiến Tiểu Kiệt càng không ngừng rên rỉ.

“Sao vậy? Khó chịu sao?” Doãn Húc xấu xa cười hỏi, làm bộ phải phải rời đi đôi môi cậu. (Shj: anh thật bỉ nhưng em thích anh rồi đây =)))))))))))))

“Đừng... Rất thoải mái...” Cánh tay nhỏ nhỏ lập tức ôm lấy cái cổ của Doãn Húc, bốn chủ động hôn lên đôi môi của ca ca xấu xa.

“Lúc này mới ngoan a...” Chuyên chú hôn lên đôi môi đã bị hun sưng đỏ, đầu lưỡi như rắn linh hoạt xâm nhập cái miệng nhỏ dễ thương của cậu, đầu lưỡi càng không ngừng đảo quanh khoang miệng.

“A...” Nhìn không được khoái cảm, Tiểu Kiệt đầu lưỡi cũng không do tự chủ mà vươn ra...

Thân thể nhỏ nhỏ đã vì tình dục mà đỏ bừng, cả người theo bản năng cọt cọt trên người Doãn Húc.

“Ha ha, Tiểu Kiệt hiện tại không giống heo con mà giống con mèo nhỏ thích làm nũng a!” Rồi đi đôi môi nóng rực không ngừng, Doãn Húc giống như khiêu khích dùng đầu lưỡi điểm nhẹ lên đỉnh hai khóa hồng đào nhô cao của Tiểu Kiệt. “Ha ha... Thật ngứa... Không nên...” Để tránh né công kích của Doãn Húc, thân thể nhỏ nhỏ càng không ngừng ở trên giường giãy dụa.

“Em là đang mê hoặc anh sao... Hửm?” Khẽ cắn vành tai Tiểu Kiệt, nhiệt khí khi nói chuyện phun ra nuốt vào phảng phất ở bên tai cậu.

“A... Không nên... Tiểu Kiệt nóng quá...” Toàn thân cậu không ngừng run rẩy, vươn tay muốn đẩy ra nam nhân ở trên người mình, thế nhưng toàn thân đều mềm nhũn, không ra được một chút lực nào...

“Nóng thì cởi quần áo a.” Hần cười gian vì thực hiện được âm mưu.

“Cởi quần áo? Tiểu Kiệt không cần...” Xấu hổ mà đem mặt chôn vào chăn, hai tay nhỏ bé khăn trương nắm chặt chăn đơn.

“Tiểu Kiệt không ngoan a.” Giả vờ giọng điệu nghiêm túc, Doãn Húc mạnh mẽ mà đem thân thể nhỏ bé chôn ở trên giường lôi ra.

“Tiểu Kiệt... Không có không ngoan...” Tiểu Kiệt chu lên cái miệng nhỏ nhắn.

“Vậy vì sao không cởi quần áo?” Tựa như mê hoặc ở bên môi cậu nói chuyện, Doãn Húc như có như không đụng tới môi Tiểu Kiệt.

“Tiểu Kiệt... Uhm... Xấu hổ nên không muốn cởi...” Không chịu nổi khiêu khích như vậy của hắn, Tiểu Kiệt đành nói ra lời nói thật.

“Ha ha, không cần xấu hổ, là cởi cho ca ca xem thôi a...” Hai ma chưởng (hai tay đóa) đã bắt đầu gỡ cúc áo.

“Húc ca ca... Thật xấu!” Tiểu Kiệt mặt đỏ bừng..., nhưng vẫn để Doãn Húc cởi áo ngủ chính mình.

Bạn đang đọc truyện *10 Tuổi Và 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“A... Húc ca ca xấu xa, vậy ngày mai Húc ca ca nhất định sẽ không đưa Tiểu Kiệt đi công viên chơi nữa.” Doãn Húc lộ ra biểu tình thương tâm, thế

nhưng hai tay cời áo ngủ cũng không dừng lại.

“Tiểu Kiệt muốn đi! Tiểu Kiệt muốn đi!” Tiểu Kiệt đã bị cời chỉ còn lại có quần ngủ mạnh hướng Huấn Húc mà làm nũng. Ai... heo con ngậy thơ rơi vào miệng hà mã rồi...

“VẬY Tiểu Kiệt phải nghe lời anh nói a!” Tiếp được heo con tự động dâng tới cửa, hai móng vuốt của hà mã háo sắc bắt đầu cời...

“Còn... còn phải cời nữa sao?” Trên người chỉ còn lại cái quần nhỏ, Tiểu Kiệt nấn nỉ nhìn Doãn Húc.

“ĐỪNG vậy! Tiểu Kiệt vẫn còn mặc đồ mà!” Hấn nói xong liền nhanh chóng bỏ đi lóp vãi cuối cùng trên người Tiểu Kiệt.

“A!” Heo con đã bị lột sạch nhanh chóng trốn vào trong chăn.

“Ha hã, muốn cùng anh chơi trò trốn tìm sao?” Hấn không lưu tình chút nào xốc lên chăn, heo con ngậy thơ làm cho người mê hoặc đến chảy nước miếng hiện ra trước mắt.

“Oa!”

“Ha hã, được rồi, đừng hòng thoát.” Ôm lấy thân thể nhỏ bé hương hương mềm mại, hấn bắt đầu đối Tiểu Kiệt mà chảy nước miếng, “Chà... Thực sự là mê người a...” Hấn vừa nói vừa cắn lên cái cổ mềm mịn non mướt của cậu.

“Hừ... đau...”

Sau khi lưu lại ấn kí ở trên người Tiểu Kiệt, Doãn Húc thoả mãn cười cười: “Tiểu Kiệt, người sau này chính là người của ca ca!”

“Dạ...” Hai mắt sưng mù nhìn nam nhân trước mắt đang biểu thị công khai quyền sở hữu, Tiểu Kiệt cái hiểu cái không gật đầu đáp ứng.

“Tiểu Kiệt có phải lúc tắm rửa xong có dùng dầu cho trẻ em?” Doãn Húc đột nhiên hỏi.

“CÓ! Là ma ma mua! Húc ca ca cũng muốn dùng sao?”

“Ha hã, là Tiểu Kiệt cần a! Ngoan, đi lấy ra đây cho anh.” Doãn Húc háo sắc nhìn Tiểu Kiệt.

Tiểu Kiệt từ tủ đầu giường lấy ra một lọ dầu trẻ con đưa cho Doãn Húc: “Tiểu Kiệt đã xoa rồi a!”

“Cái này sao?... Hắc hắc (Shj: Kiểu cười dâm dăng. Tuy đề từ này có hơi hán việt nhưng đề vẫn hay hơn vì thể hiện đúng chất dâm dăng của anh Húc. Chứ đề thuần Việt thứ tội ta tìm không ra từ phù hợp hix TT.TT).” Bất minh kỳ địch Doãn húc đơn giản dụng cụ thể hành động lại giải thích. Hấn phi tới trên thân thể Tiểu Kiệt, đem dầu trẻ con đổ vào lòng bàn tay, sau đó... Tập kích “cái miệng” nhỏ nhắn ngậy thơ của cậu...

“A! Thật là khó chịu!” Cảm thấy khó chịu khi bị dị vật xâm nhập khiến Tiểu Kiệt càng không ngừng chối bỏ ngón tay của Doãn Húc.

“Ngoan, chờ một chút là tốt rồi...” Ngón tay dịu dàng xoa bóp nội bích non mềm, nhẹ xoa từng góc.

“Ừm... A...” Tiểu Kiệt dần dần quen với hoạt động của ngón tay, dần dần cảm thấy thoải mái cùng... khoái cảm...

“A a a! Không nên...” Đột nhiên bị ấn vào một điểm nào đó, Tiểu Kiệt cong lên thất lưng.

“Là ở đây?” Doãn Húc ra sức dục vào cái điểm vừa tìm được.

“A! Không được... A...” Tiểu Kiệt khó nhịn mà đem đầu vùi vào gối, thất lưng càng không ngừng gãy dựa.

Đột nhiên rút ra ngón tay, Doãn Húc kìm nén nói: “Xin lỗi, anh nhịn không được nữa rồi...” Sau đó hấn liền điên cuồng tiến vào.

“A! Đau quá...” Đau đớn khiến nước mắt Tiểu Kiệt không ngừng chảy xuống.

“Xin lỗi...” Doãn Húc chăm chú ôm lấy Tiểu Kiệt, điên cuồng mà cướp đoạt vật nhỏ của hấn...

Sáng ngày hôm sau.

“Oa... Đau quá... Húc ca ca xấu xa!” Quyền đánh không có sức dội lên người Doãn Húc.

“Là Húc ca ca không tốt! Ngoan, đừng khóc.” Húc không ngừng hôn lên gương mặt nho nhỏ của cậu cố làm cậu thấy thoải mái.

“Oa... Đau đến công viên cũng không có thể đi... Đều do Húc ca ca!” Tiểu Kiệt tức giận xoay người, “Hừ, Tiểu Kiệt không để ý tới ca ca nữa!”

Doãn Húc thấy tình thế có vẻ nghiêm trọng, vội vàng lấy lòng: “Tiểu Kiệt ngoan! Húc ca ca cuối tuần sau đưa Tiểu Kiệt đi có được hay không?”

“Hừ!”

“Ài, nếu Tiểu Kiệt không đi, vậy Húc ca ca chỉ có thể đưa người khác đi vậy.” Hấn nói xong liền rời giường mặc quần áo.

“Không được!” Cánh tay nhỏ bé cố sống cố chết kéo thân thể Doãn Húc.

“Ha ha!” Doãn Húc ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ của cậu, “Tuần tới anh sẽ đưa em đi, có được hay không?”

“Dạ...” Dụi dụi hai mắt, Tiểu Kiệt nhắm mắt lại ngủ...

Ai... Quả nhiên là làm cậu mệt muốn chết rồi a... (Shjn: do ai hại há??? Người ta mới có 10 tuổi mà anh đã ... Húc: *lườm* *tóc lửa* ... Shjn: hix *chạy*)

Từ khi Doãn Húc cùng Tiểu Kiệt tiến thêm một bước trong quan hệ, liên tiếp xuất hiện những cử chỉ thân mật khiến người bên ngoài nhìn đỏ mắt (Shjn: ay ya là ghen đấy à =))), vì vậy lúc nào Doãn Húc cũng có thể ăn ngon đậu hũ của Tiểu Kiệt bất cứ khi nào. Doãn Húc có thể nói là đã hưởng thụ hoàn toàn quyền lợi của người sở hữu, âm mưu quỷ kế.

Hôm nay, Doãn Húc theo dạy phụ đạo cho Tiểu Kiệt học môn số học. Nhưng nhiệm vụ dạy học cao thượng này lại bị tiểu tử thối Doãn Húc này bóp méo hoàn toàn.

“Húc ca ca, đề này làm như thế nào?” Tiểu Kiệt kéo kéo góc áo Doãn Húc bên người.

Doãn Húc nhìn đề mục trong sách bài tập, nhãn thân hiện lên một tia giáo hoạt.

“Như vậy đi, anh kêu Tiểu Kiệt làm bài, nếu như Tiểu Kiệt làm được anh sẽ thưởng cho em, thế nào?”

“Vậy nếu như Tiểu Kiệt làm sai thì sao?” Tiểu Kiệt lo lắng hỏi.

“Ha ha, vậy phải phạt rồi a...” Doãn Húc tươi cười âm hiểm.

Nghe tới bị phạt, Tiểu Kiệt do dự một chút: “Bị phạt a...”

Thấy đáng vẻ Tiểu Kiệt do dự, Doãn Húc lập tức mở miệng: “Yên tâm, chỉ là hình phạt ‘nhỏ nhỏ’ mà thôi!”

“Vậy... Được rồi...” Tiểu Kiệt dưới sự cường bức cùng dụ dỗ của Doãn Húc mà mắc câu.

Ngay từ đầu Huấn Húc coi như làm hết phận sự mà chỉ dạy Tiểu Kiệt, chờ Tiểu Kiệt làm xong, “xét duyệt” bắt đầu...

“Ừm...” Doãn Húc cầm lấy sách bài tập, “Bài thứ nhất làm được rồi! Đến đây, ca ca thưởng cho một chút!” Nói xong, hấn liền ôm lấy Tiểu Kiệt “chụt” một ngụm.

Tiểu Kiệt không có nghi hoặc cúi đầu: “Vậy phía dưới thì sao?”

“Bài số hai... Làm sai...” Doãn Húc giả vờ nghiêm túc nhìn về phía vật nhỏ trong lòng.

Không xong, vậy sẽ bị Húc ca ca phạt. Tiểu Kiệt cuộn lại thân thể, đợi nghiêm phạt của Doãn Húc đích. Tiểu Kiệt nghĩ rằng “nghiêm phạt” khẳng định là đánh tay đánh chân, cốc đầu các loại.

“Tiểu Kiệt, không phải sợ...” Ngoài miệng tuy rằng nói như thế, nhưng hai tay vẫn hướng về phía Tiểu Kiệt đang thương cảm.

Doãn Húc vươn tay tiến vào trong áo Tiểu Kiệt, lúc nặng lúc nhẹ mà âu yếm.

“A... Không...” Oa... Húc ca ca thật xấu, dùng cái này phạt cậu.

“Tiểu Kiệt, ăn thôi...” Cái người phá hoại phong cảnh chạy ào vào phòng.

Mà cái người phá hoại phong cảnh là ai? Ngoại trừ là lão ba cáo già thì thật nghĩ không ra người thứ hai.

Chửi thầm! Y biết Huấn Húc sẽ không thành thành thật thật mà dạy Tiểu Kiệt học. Doãn Tường trừng mắt nhìn Doãn Húc.

“Tiểu tử thối! Tiểu Kiệt mới mười tuổi! Sao mày có thể cứ tàn phá như vậy a? Không phải mày đang dạy thẳng bé số học sao?”

Doãn Húc da mặt dày ôm Tiểu Kiệt mặt đỏ, cười trả lời: “Con là theo đạo a! Chẳng qua là giáo dục thời kỳ trưởng thành mà thôi.”

Thời kỳ trưởng thành? Hình như không bao gồm mười tuổi đi...

“Con đừng mơ!” Doãn Tường âm hiểm cười cười, “Tiểu Kiệt, ngày hôm nay cùng ba ba ma ma ngủ được không?”

“Oa! Tiểu Kiệt muốn cùng hai người ngủ!” Tiểu Kiệt lập tức hưng phấn mà nhảy dựng lên.

Nghe tới đây, trên đầu Doãn Húc hiện ra rất nhiều đường hắc tuyến. Không được, “sinh hoạt hưởng thụ” của hắn quyết không thể bị ngăn cản như vậy.

Doãn húc ôn nhu mà đem Tiểu Kiệt kéo: “Tiểu Kiệt không muốn cùng anh ngủ sao?”

“Cái này...” Tiểu Kiệt nhìn Doãn Húc rồi quay đầu nhìn Doãn Tường. Ô, thật khó chọn a!

“Công viên...” Doãn Húc xuất tuyệt chiêu.

“A! Tiểu Kiệt muốn đi!” Không đợi Doãn Húc nói hết lời, Tiểu Kiệt lập tức khẳng định.

Doãn Húc giành được heo con, hướng Doãn Tường lộ ra mỉm cười thắng lợi: Hừ! Ta con hổ không phát uy, ngại cho ta là HELLOKITTY sao?

Doãn Tường thấy thế bất đắc dĩ lắc đầu. Nếu Tiểu Kiệt muốn “tự chui đầu vào lút”, vậy y cũng không thể ngăn cản “sinh hoạt hưởng thụ” của con trai.

“Nếu như đói bụng thì đi ra ăn cơm chiều.” Doãn Tường rời khỏi phòng, cẩn thận đóng cửa lại.

“Tiểu Kiệt, chúng ta...” Doãn Húc háo sắc vươn ma chường (hai tay có ý xấu) meo meo về phía Tiểu Kiệt, không ngờ...

“Anh, Tiểu Kiệt đói bụng!” Kéo kéo y phục Doãn Húc, Tiểu Kiệt nói ra câu nói ngây thơ khiến người không biết nói gì.

Doãn Húc ngốc lảng đông cứng tại chỗ. Hắn cũng “đói” a! Ai, không có biện pháp, trước đề vật nhỏ ăn no, như vậy mới có khí lực “chơi trong chăn”.

Hà mã đem heo con đi ăn no mục đích chỉ có một —— nuôi béo heo con để làm thịt. (Shjnsắc lang =.=)

Trước ngày đi tới khu vui chơi.

“Không nên!” Trong phòng truyền đến âm thanh kiên quyết phủ định của Tiểu Kiệt.

Chỉ nghe thấy Doãn Húc như cũ chưa từ bỏ ý định mà dụ dỗ: “Tiểu Kiệt ngoan...”

Đây là do Tiểu Kiệt toàn thân xích lỏa chui cả người vào trong chăn, bị Doãn Húc bức tới rồi góc tường: “Tiểu Kiệt không nên! Lần trước đều là anh mới có thể đưa Tiểu Kiệt đi khu vui chơi không phải sao?” Vật nhỏ trải qua giáo huấn “thâm thông” lần trước liền trở nên “cảnh giác”!

“Vậy... Anh để lại ‘ô mai’ được rồi!” Doãn Húc lương tâm phát hiện đành thoái nhượng.

Vừa nghe đến “Ô mai”, heo con tham ăn hai mắt phát quang: “Ô mai? Tiểu Kiệt muốn!”

Doãn Húc lộ ra hắn là một người bình sinh là “con sói háo sắc” tươi cười: “Đây chính là Tiểu Kiệt tự muốn nga! Sau này cũng không thể trách ca ca không tốt.”

Heo con thèm chảy nước miếng dùng sức gật đầu. Nhìn Tiểu Kiệt là biết cậu hiểu lắm rồi... Ai... Tiểu Kiệt ngây thơ khẳng định sẽ không nghĩ đến đợi lát nữa bị “ăn” sẽ là chính mình.

“Đến đây, ôm lấy ca ca.” Doãn Húc mở rộng hai tay, đợi chờ thân thể mềm mại yêu thương nhưng nhỏ.

Tiểu Kiệt tha cái chăn vừa lớn vừa dài tới gần, đáng đáp này dễ thương đến mức làm cho người khác hận không thể một ngum nuốt vào.

Doãn Húc như ác hổ chụp mồi phóng tới, khế cắn cái cổ nộn nộn bắt đầu tạo “ô mai”.

“A... Ừm...” Thân thể đã bị điều giáo đến cực kỳ miễn cưỡng, Tiểu Kiệt rất nhanh mà run rẩy...

Tuy nói dưới sự phản kháng cực lực của Tiểu Kiệt Doãn Húc không có hoàn toàn thành công, nhưng đám “ô mai” trên người Tiểu Kiệt lại khiến cho hắn phải “vũ trang hạng nặng” mà che giấu.

“Sao lại mang khăn quàng cổ? Ngày hôm nay cũng không phải rất lạnh a.” Thấy con trai mặc quần áo không hợp mùa, Lam Vận rất nghi hoặc.

“Ta sợ cậu ấy cảm mạo, ha hã.” “Đầu sỏ gây nên” Doãn Húc đi ra giải thích.

Nếu như để Lam Vận thấy trên người Tiểu Kiệt rậm rạp toàn “ô mai” thì...

“À...” Lam Vận không có hỏi nhiều.

“Chúng ta đi khu vui chơi, buổi chiều mới về.” Doãn Húc theo quán tính ôm lấy Tiểu Kiệt.

“Ừ.” Lam Vận tiễn bọn họ đi rồi, lộ ra thần tình nghi hoặc.

“Tường, nói cho em biết, rốt cuộc bọn chúng xảy ra chuyện gì?” Lam Vận thần sắc ngưng trọng quay đầu lại nhìn về phía Doãn Tường đang ngồi ở trên

sô pha.

“Có thể xảy ra chuyện gì?” Doãn Tường không giải thích được hỏi.

Lam Vận đi tới bên người y ngồi xuống, do dự hỏi: “Bọn chúng... Có đúng hay không...”

Doãn Tường lập tức đoán được nghi ngờ của Lam Vận: “Em sao có thể nhận ra?” Vận cô ấy rất cuộc làm thế nào phát hiện được...

“Vừa rồi Tiểu Kiệt đi vào buồng vệ sinh đánh răng, em thấy trên cổ thẳng bé...”

“Ài... Cái tiểu tử thôi kia...” Quà nhiên, giấy không thể gói được lửa.

“Anh đã sớm sẽ biết? Vì sao không nói cho em biết?” Lam Vận trái lại rất bình tĩnh.

“Ha ha, dù sao em một ngày nào đó cũng sẽ phát hiện, trực tiếp nói cho em biết anh nghĩ không tốt lắm.” Doãn Tường cười cười, “Em muốn ngăn cản bọn họ sao?”

Lam Vận sững sốt một chút. “Nếu như bọn họ là lưỡng tình tương duyệt nói, em đương nhiên sẽ không ngăn cản.” Đây là khoan dung mà người làm mẹ luôn có.

Doãn Tường thật không ngờ Lam Vận trả lời như thế, y cảm động ôm lấy bà xã: “Cảm ơn em... có thể đem Tiểu Kiệt giao cái tiểu tử thôi kia...”

Lam Vận cười cười: “Ngốc ạ, bọn chúng đều là con của chúng ta a!”

Ở khu vui chơi đến không biết trời đất là gì trở về nhà, Doãn Húc trăm triệu lần không ngờ được rằng trở về nhà sẽ trở thành phạm nhân bị người ta thẩm vấn.

“Doãn Húc, ngồi xuống đi!” Doãn Húc mới vừa vào cửa, Doãn Tường đã bảo hắn ngồi xuống bàn ăn.

“Có chuyện gì thế?” Hắn gần nhất cũng không làm chuyện xấu a...

Doãn Húc nghi hoặc ôm Tiểu Kiệt cùng nhau ngồi xuống bàn ăn, lúc này Doãn Tường cùng Lam Vận đang ngồi đối diện hắn. “Có một số việc muốn con trả lời!”

Điều này hình như giống trong kịch truyền hình cảnh sát thẩm vấn người bị tình nghi? Lão ba hắn còn kém thiếu một đèn bàn chiếu vào hắn mà thôi. “Chuyện gì a...” Doãn Húc không khỏi nhú mày.

“Con hiện tại có bạn gái hay không?” Người hỏi trước chính là Lam Vận.

Doãn Húc hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này, hỏi hắn cái này làm gì? Lúc này Tiểu Kiệt lo lắng nhìn Doãn Húc: “Húc ca ca có bạn gái sao?” Nhìn xem! Cái miệng nhỏ nhắn đang bắt đầu chu lên.

“Đương nhiên không có!” Thân thủ sờ sờ đầu của cậu.

“Vậy con có bạn trai hay không?”

Nghe được vấn đề này của Doãn Tường, Doãn Húc thiếu chút nữa phun ra nước vừa mới uống. “Khụ... Khụ... Đương nhiên không có!”

“Hai người rất cuộc muốn hỏi cái gì?”

Lam Vận nhẹ liếc mắt nhìn Tiểu Kiệt, sau đó mỉm cười trả lời: “Ha ha, chỉ là suy nghĩ một chút con có thật lòng với Tiểu Kiệt hay không thôi.”

“Dì Vận... Đã biết?” Kinh ngạc nhìn Lam Vận đang mỉm cười, Doãn Húc ôm chặt vật nhỏ trong lòng.

Lam vận nhìn ra Doãn Húc đang khấn trương cùng lo lắng. “Ừ, con yên tâm, dì sẽ không ngăn cản hai đứa.”

Doãn Húc sững sốt hồi lâu, mới hỏi ra một câu: “Thật vậy chẳng? Dì không để ý việc Tiểu Kiệt sau này không thể cùng con gái kết hôn sao?”

“Dì không có phong kiến như vậy!” Tay phải chống cằm, Lam Vận nói.

“Vậy... Con có thể cùng Tiểu Kiệt cùng một chỗ sao?” Doãn Húc vẫn nghi hoặc hỏi.

Lam Vận cười không nói, gật đầu. Xem ra, Húc là thật tâm thích Tiểu Kiệt, vậy nàng có thể yên tâm rồi.

Cảm kích nhìn Lam Vận, Doãn Húc cầm tay Tiểu Kiệt trịnh trọng nói: “Dì yên tâm, con sẽ chăm sóc Tiểu Kiệt.”

“Tốt! Xét duyệt đã qua, cả nhà tan họp đi.” Đối Doãn Húc nháy mắt mấy cái, Lam Vận hài hước trả lời.

Mà Doãn Húc nắm chặt tay Tiểu Kiệt thật lâu cũng không có buông ra...

Toàn vẫn hoàn.

Bạn đang đọc truyện *10 Tuổi Và 17 Tuổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.